

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 15 - 25 Kuruş

25 - Ağustos - Çarşamba - 1948

ERTESİ SABAH FRED NEVYORK'A DÖNÜYOR VE KARISINA VAAD ETTİĞİ LÜZERE ARAŞTIRMALARINA BAŞLIYOR. MERKEZDEKİ CADDELERDEN BİRİNDEN GEÇERKEN GÖZÜNE BİR İLÂN İLİŞİYOR. BU KONSER İLÂN BİR YAZIDIR. FRED WESSELOVSKY'NİN PROGRAMINI OKUMAK İÇİN DURUYOR.

BÜTÜN GILDANIN SEVDİĞİ PARÇALAR.

SEV

OVSKI

15/29

J.S.B.A.

L.V.B.E.

SONATE N. 52

BİRDENBİRE VAKİ OLAN BİR İLHAMLA BİR BİLET ALIYOR.

EVĐEN KAÇTIĞI GÜN CEBİNDE ON PARASI YOKTU. BURAYA GİREMEMİŞTİR.

Müthiş Hakikat

KONSER SONUNA GELMİŞTİR. GÜR KIZIL SAĞLI BİR ADAM PİYANONUN BAŞINDADIR.

BURADA OLSA BİLE KOLAY KOLAY BULUNMAZ.

BİRDENBİRE FRED KENDİNDEN GEÇMİŞ, YÜZÜ SARARMIŞ. BİR HALDE MÜZİĞİ DİNLEYEN GILDAYI GÖRÜR YAVAŞ YAVAŞ ONA YAKLAŞIR.

GILDA!

A, SENMİSİN FRED? BURADA OLACAĞIM NEREDEN AKLINA GELDİ?

SENİN BU ADAMI SEVDİĞİNİ BİLİYORUM.

SEVMEK NE DEMEK? ONA ADETA TAPIYORUM.

ŞİMDİ BENİMLE GEL, KRİSSİ LÜZÜTÜDEN ÖLECEK.

KRİSSİNİN BANA ALDIRDIĞI YOK. ARTIK BUNDAN SONRA BENİNDE ONA ALDIRMADIĞIMI SÖYLE. FRED.

15/30

GILDA PARDESÜNÜ UNUTTUN.

HAYIR. BİLET ALMAK İÇİN SATTIM. EVİNİZDEN ON PARASIZ ÇIKTIM. İKİ GÜNDÜRDE BİRŞEY YEMEDİM.

FRED GILDAYI BİR LOKANTAYA GÖTÜRÜR. KIZ, AF KURT GİBİ YEMEK YER.

SEN İYİSİN FRED! İYİ BİR İNSAN OLMA SAN SENİ ÖLDÜRMEĞE TEŞEBBÜS EDEN BİR İNSANA BÖYLE MUAMELE ETMEZDİN.

KENDİNE MALIK OLMADIĞIN BİR FİLCİNLİK ANINDA YAPTIĞINI BİLİYORUM.

SİZ KONUŞURKEN BEN KAPIDAN DİNLEDİM VE KRİSSİNİN GEBE KALDICIĞINI ÖĞRENHİŞTİM. OZAMAN ARTIK ONUN KALBİNDE BANA YER KALMADIĞINI ANLADIM.

FRED, GILDAYI KOLLUNDAN TUTUP YÜRÜR. KIZ DA ONU TAKİPEDER. FAKAT HOLE GELECEKLER.

BU NEBİĞİM LÂF. KRİSSİNİN KALBİNDE DAIMA KİMLİK İÇİNDE YER OLACAKTIR.

AMA BEN KRİSSİNİN SEVGİSİNİ KİMSE İLE TAKSİM ETMEK İSTEMİYORUM. BUNUN İÇİN ÇOCUĞU BİLE GÖRMEK İSTEHEN.

GILDA ŞİMDİ USLU USLU ANNENİN YANINA GİDER VE ORADA UZUN UZUN DÜŞÜNÜRSÜN. SAKIN HA ABLANIN ÇOCUĞUNU KISKANMA.

ABLANA SEN YALNIZ ŞUNU SÖYLE. İSTEDİĞİ KADAR ÇOCUĞUNU SEVEBİLİR, ÇÜNKÜ ARTIK BENDEN ONU UNUTUP SEVECEK BAŞKA BİRİSİNİ BULDUM.

SEN HENÜZ BİR ÇOCUKSUN. AŞKTAN BAHSETMEN DOĞRU DEĞİL.

ARKASI VAR

Mak Burdok'la arkadaşı Antoni Şervud'un altın aradıkları bölge, Fortimil ile Tanana suyu arasındaki dağlık çöldeydi. Bütün yaz, harıl harıl ortalığı kazmakla vakit geçirmişlerdi. Buralarda akşamlar, kutup gecelerinin yarı loş, soluk karanlığından ibaretti ve iki arkadaş gözün alabildiğine uzayıp giden bu ıssız tundralarda, dalgın dalgın göğe dalıp düşünce kalırlar veya karanlıkta ne ateş dumanının, ne de pipolarından tüten kesif bütün buharının defemediği sivrisinekleri seyredereklerdi.

Bu akşam yine ikisi de çökük omuzlarla oturakalmışlardı. Bakışları sönükleşmiş, içlerinde hiçbir hayat sevgi kalmamıştı. Bu gevce, ancak kazdıkları kumlu toprakta altın bulabilirlerse canlanacaktı. Halbuki işte aylardır uğraşıyor, hiçbir şey elde edememiş bulunuyorlardı.

Az didinmiş değillerdi. Suyun yatağını değiştirip dibinde belirecek kumları karıştırmak için bir kanal açmışlar, eski yatağının ağzını bir setle kapamışlardı. Fakat bütün emekler boşa gitmiş, su yatağında ne altın tozu, ne de nugget denilen ufak fındık boyunda altın tanesi bulabilmişlerdi.

Artık sonbahar yaklaşıyordu. İkisinin de vaziyetleri ümitsizleşmekteydi. Beş parasız, kış nereden geçireceklerdi? Klondayk'da, Davson Siti'de veya Şilkut'da yarım kilo buğdayın iki dolara satıldığı söyleniyordu. Nereye gitseler, kovulacaklardı. Bu şimal ülkelerinde parasız herkesin sırtından geçinmeğe kalkışacak adamları yaşatmazlardı. Bizzat polis bile işsiz güçsüz ve parasız takımına aman vermiyordu.

Kara kara düşünüp dururlarken Şervud söylendi:

— Artık taşı tarağı toplayıp buradan gitmek lâzım Burdok.. Galiba o Daverli serserisi, burada avuç avuç altın bulacağımızı söylerken bizi fena halde aldattı. Ama yanmıyorum. Biz de, birçok altın arayıcıları gibi bir ders edinmiş olduk. Artık Montana geçidinin şimalinde altın aranmıyacağını biliyoruz. En iyisi, burada altın aramak için aldığımız müsaadeden vazgeçer, çeker gideriz.

Burdok:

— Vallahi haksız görünmüyorsun ama Şervud, yarın son bir defa daha deneyeceğim!. dedi, Hem zaten...

— Nedir hem zaten?

— Bir gün erken gitmişiz veya bir gün geç yola çıkmışız ne farkı var..

— Bence artık uğraşmanın hiç mânası yok. Sen bilirsin Burdok!

İki adam, bu sözlerden sonra pipolarını söndürüp battaniyelerine sarınarak uzandılar. Soğuk, kendini hissettiriyordu. Kış, bir insanı buralarda bastırırsa, mahvoldu demektir. Burdok, Denver'de bıraktığı oğluyla karısını düşündü. Billi, akıllı çocuktu. Babası buralarda ölse bile oğlan oradaki dükkânı mükemmel işletirdi. Gençliğine rağmen iyi bir araba tamircisi ve nalbant olarak yetişmişti. Fakat Şervud ne olacaktı? Eskiden bir tanışıklıkları yoktu. Altı ay kadar önce Şelvin'de bulunduğu sıralarda gelmiş, yanına katılmıştı. Zahir, altın bulacağına pek emin görünüyordu, ki elleri boş döndüğü takdirde ne yapacağı hakkında bir fikri yoktu. Halbuki işte altın var sandıkları yerde aylarca çalışmışlar, zırnık bulamamışlardı. Ama ona neydi yani? Her koyun kendi bacağından asılırdı. Tasası Burdok'a düşecek değildi ya...

Ertesi gün öğleye doğru Şervud kazmasına dayanıp dinlenmek için durdu. Burdok da yorgun argın bir, iki kürek kum daha atmıştı savaştığı sırada, ikinci küreği henüz ye-

re saplamışken yırtık bir sevinç feriyadı basarak dizüstü yere çöktü. Bir altın külçesi bulmuş, eline almış, sallıyordu. Hiç değilse yarım kilo vardı şu külçe...

Şervud, bir an, inme inmiş gibi kalakaldı. Fakat Burdok, ayağa kalkıp da altını kendisine doğru uzatacağı sırada Şervud'un kazması havalandı ve müthiş bir hızla Burdok'un kafasına doğru savruldu. Allah-tan ki Burdok atik davranıp yana kaçmıştı. Yoksa beyninin darma dağın olacağı muhakkaktı. Kendini çabuk toparlayarak sağ elini, belinde asılı Kolt tabancasına götürdü. Lâkin çekmeğe fırsat bulamadan Şervud, arkadaşının üstüne çullanmış, iki eliyle gırtlığına sarılıvermişti. Bütün kuvvetiyle sıktı, sıktı ve Burdok'un vücudu gevseyip cansız bir halde yere yıkılınca kadar bırakmadı.

Yakındaki ağaçtan bir karga gahıyarak uçu. Ortalık derin bir ölüm sessizliğine gömülü kaldı.

Şervud, birkaç dakika, nehir yatağı kenarında, ne yaptığını kendi

de bilemezmiş gibi hareketsiz kaldı. Sonra Burdok'un küreklediği yeri çılğın gibi kazmaya başladı. Fakat taş, toprak ve nihayet kumdan başka bir şey bulamıyordu. Birçok yerlerde gansını denedi. Hiçbir taraftan altın çıkmadı. Loş ve ıssız gece başıncıya kadar çalıştı. Bütün gayreti boşa çıktı. Aldatılmanın verdiği hayal sukutu acı oldu. Ardında yatan ölü, sanki sırıtırıp onunla alay ediyordu.

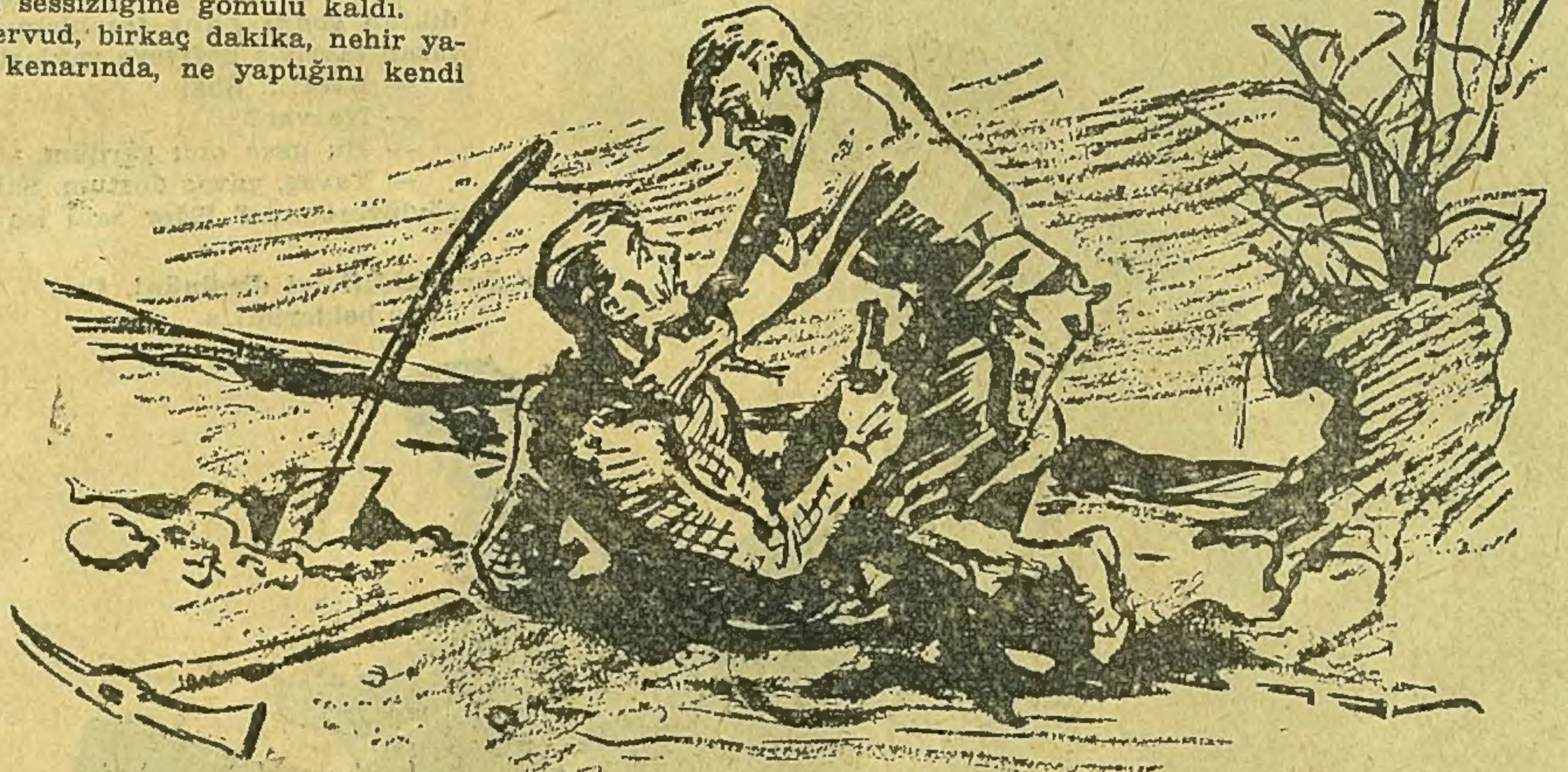
Bütün gece gözüne uyku girmeydi. Şabaha doğru arkadaşını boğduğu yerde kazılı çukurlara cesedi attı. Üstüne nehrin kenarındaki taşlardan yığarak çukura doldurdu. Sonra evvelce yapmış oldukları seti

yıkarak nehrin suyunu tekrar eski mecrasına akıttı ve böylece mezarı da su altında bırakmış oldu.

Antoni Şervud, Davson Siti'ye döndüğü vakit Burdok'un ne olduğunu soran çok oldu. Lâkin katil, herkese, omuz silkerek arkadaşının nereye gittiğini bilmediğini söylüyordu. Burdok daha temmuz başındayken kendinden ayrılıp başka yerlere gitmişti. Bunlar olağan şeyler olduğu için kimse, bu işin üstünde daha fazla durmadı. Bir zaman sonra, Burdok'u hatırlıyabilene bile rastlanmaz oldu.

Ve lâkin ilkbahar gelip de Mak Burdok'un oğlu Bil Burdok, Yukon suyu boyunca şimale çıktığı ve kayıp babasını aramaya başladığı vakit Davson Siti'liler Burdok'u tek-

Şervud arkadaşının üstüne çullanmış, iki eliyle gırtlığına sarılıvermişti.

rar hatırladılar. Hattâ iş, hudut polisinin kulağına da çalındı.

Egbert kalesindeki karakoldan Çavuş Rusel, işi eline aldı ve takibatı başladı. O sıralarda Şervud şehirdeki kumarhanelerden birine bankocu olarak yerleşmişti. Oldukça sevimli hareketlerde de bulunmamış değildi. Bir sabah kendisini Egbert kalesine çağırdılar. Polis Burdok hakkında malumatına müraaat etmek istiyordu. Burdok, son defa onunla beraber çıkmıştı. En son nerede altın kazmış olduklarını öğrenmek istiyorlardı. Şervud, arkadaşının mezarının üstünden köpüklü sular akmakta olduğunu ve cinayetinin izinin ebediyen kaybol-

muş bulunduğunu düşünerek altın kazdıkları yeri tarif etti. Sonra bir sigara yakıp, herkesi işinden gücünden alıkoyan polise atıp tutmağa başladı.

Maamafih Çavuş Rusel'in aksi suratını görünce çabuk yola geldi. Polis, bir altın arayıcısının, öyle durup dururken işini bırakıp ortadan kaybolacağına akıl erdiremiyordu. Bu işte bir kurt yeniği vardı. Nitekim Çavuş Rusel, Şervud'un yüzüne dik dik bakarak:

— Sen bir şeyler saklamağa yelteniyorsun ama biz bu işin içyüzünü meydana çıkarırız!. dedi. Hele bir kere bizimle beraber gel... Gidip önce Fortimil'deki şu altın çıkımyan altın yatağını bir gözden geçirelim de...

On beş gün sonra Antoni Şervud, tekrar arkadaşını öldürüp gömdüğü su kenarına ulaşmıştı. Güneş, bu yıl, her yılkinden daha yakıcıydı. Dağlardaki karlar eriyeli çok olmuştu. Hattâ sular bile taşkınlıklarını kaybetmiş, yataklarında hayli incelmışlerdi. Geçen yıl iki arkadaşın set yaptıkları yere nehir bir sürü çalı çırpı yığılmıştı. Şervud gözlerini, arkadaşını gömdüğü yerden ayıramaz olmuştu. Çavuş, herifin baktığı yerden derhal şüphelenmekte gecikmedi. Yanındaki iki polis memuruna bir işaret çatı. Atlarından inerek gösterdiği yeri kazmağa başladılar.

Bil Burdok'la Rusel Çavuş, aynı

anda Şervud'un sapsarı kesildiğini görmekte gecikmediler. Fakat katil, soğukkanlılığını muhafaza etmesini biliyordu.

Birden polislerden biri :

— Çavuş... Bir çizme var burada!. diye bağırdı.

— Çabuk kazın çabuk... Hava kararmadan anlayalım işi!.

Bir karga - belki geçen seneki karga - gahıyarak gelip ağaca kondu.

Çukurdan insan kemikleri, çürümüş esvap parçaları çıkmağa başlamıştı. Ölünün etleri tamamen çürümüşü ama, iskeleti nehrin getirdiği kumlar ve çakıllarla örtülerek iyice oraya gömülmüştü. Birdenbire, iki polisin birden hakırıştıkları işitildi:

— Bakın!. Bakın!.

Hep birden oraya koşuştukları zaman kumun içinde Burdok'un kafatasını gördüler. Lâkin bu kafatasının bütün oyuklarına altın dolmuştu. O kış taşan suların dağlardan getirdikleri fındık büyüklüğündeki altınlar kafatasının çukurlarına çökmüştü.

Şervud, bir çılğın gibi kafatasının üstüne atıldı. Yakalayıp eline aldı ve Çavuş Rusel'e doğru tutarak bağırdı:

— Benim... Benim bu altınlar... Çünkü onu boğup oraya gömen benim!.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer : TÜRKİYE BASİMEVİ

Ölüm

TİMARHANESİ

Yazan: Edvard Brooker

Çevirenler: İ. ve T. Karamahmut

Bu zat gece gündüz oradan ayrılmadığı gibi tahkikatın mümkün olduğu kadar çabuk bitirilmesi için de her fırsattan istifade edebilecek bir durumdaydı. Fakat işlerin şimdiye kadarki gidişi, kendisine verilen vazifeyi yapamadıktan başka yeniden işlenen üç cinayete engel olamadığını da göstermiş bulunuyor. Bu derece lâkayıt ve beceriksiz bir kimseye bu kadar mühim bir meselenin takip işi nasıl bırakılır anlıyamıyoruz. Görünüşe göre, hapishane kaçkını Butler gayet iyi

yazmış... Zaten gazeteci milleti sayfa doldurmağa bakar... Birazcık işin ıyüzünü bilmiş olaydı, böyle herzeler yemezdi. Maamafih inşallah sözünü dinletir de Londradan adam yollarlar... Onlar da bir gelip boylarının ölçüsünü alsınlar bakalım iş kolay mıymış?

— Her halde buraya adam gönderceklerdir!. Gelirlerse kısa zamanda bu işin hakkından geleceklerinden eminim!.

— Halep oradaysa arşın burada.. Gelirlerse görürüz...

— Görürüz helbet!. Siz de görürsünüz!.

— Oğlum senin bu işlere fazla aklın ermez boşuna ukalalık edip durma.

— Benim aklım ermezse, babamın aklı da ermez değil ya!.. O, bu işlerden çok iyi anlar. Dün «Her şey yakında hallolacak!» diyordu.

miyan Smit kendi kendine: «Senden gelecek yardım, Allahtan gelsin!» diye homurdandı.

Polis hafiyesi, elinde çalgısı, bahçeyi dalgın dalgın seyretmekte olan Petrark'a rast geldiği zaman sordu:

— Nereye böyle?.

— Sevgilimin yanına gidiyorum!.

Ölmeğe karar verdim!.

— Sahi mi? Nasıl gideceksin onun yanına bakayım?

Deli, bu sözleri duymamış gibi, yine bildiğini okudu:

— Madem ki birbirimizden ayrıyız ve sevgilim de beni çağırıyor, o halde ölümün korkulacak tarafı kalır mı? Onunla birleşince hayata yeniden doğmuş olacağım!.

Smit, delinin bu sözlerini ıstıncı: «Ne feci şey Yarabbi!» diye düşündü. Sonra deliye döndü:

— Aziz üstadım bu son günlerde nazarı dikkatinizi celbeden hiçbir şeye rast gelmediniz mi? diye sordu.

Petrark dikkatle etrafına bakındıktan sonra biraz ferahlamış bir insan tavrıyla hafiyeğe yaklaştı.

— Evet!... Sus!

— Ne var?

— Bu gece onu gördüm.

— Yavaş, yavaş dostum. Sahi mi söylüyorsunuz? Eğer sahi ise kimi

«Yaptığım teklifi iyi düşünün!. Cevap beklerim!..»

teşkilatlandırılmış bir çete ile iş görmekte ve faaliyetine korkusuzca devam etmektedir. Öyle zannediyoruz ki mahut muavin Smit bu işle meşgul olmakta devam ettiği müddetçe Butler çetesi de cinayetlerine serbestçe devam edebilecektir. Zavalı kasaba halkı her gün yeni bir cinayetle karşılaşmak korkusu içinde titreyip duruyor. Zannımızca bu işe daha ziyade ehemmiyet vererek Londradan memurlar göndermek suretiyle bir an evvel halli cihetine gidilmelidir. Artık bu işe müdahale zamanı gelmiş ve hattâ biraz da geçmiştir bile

ARGUS

Muavin Smit'in gazeteyi katkılan elleri titreyordu. Bu küstah yazıyı okusun diye kendisine veren Erik'e zaten kızarken şimdi büsbütün barut kesilmişti. Maamafih kendine hâkim olup hislerini belli etmeyeğe çalıştı.

Çocuk sordu:

— Ne dersiniz Mister?..

— Ne diyeyim?. Hiçbir şey demem!. Eloğlunun ağzına kilit vura- cak değilim a... Aklına geldiği gibi

Kulağımla duydum...

Smit, hiddetinden kulaklarına kadar kızardı.

— Yine o senin peder bey çıktı mı ortaya?. Madem bu kadar akıllı bir adamdır, şunu ne diye bana takdim etmezsin?.

— Merak etmeyin!. O da yakında olacak!. Yani Mister biliyor musunuz?. Polis müfettişini benim babam zannetmek de nereden aklınıza geldi?. Okadar güldüm ki az kal- sın çatlıyacaktım... Hiç bu kadar büyük bir çam devrildiğini görmemiş- tim!. Müfettiş kaşarlanmış bekâr- lardandır. Bilmiyor muydunuz?.

Smit kızdı:

— Bilmemişim, bilmemişim ne çıkar?. Hem sana ne?.

— Siz de boyuna kıızıyorsunuz canım!. Gideyim de kendinize gelin bari!. Yaptığım teklifi iyi düşünün. Cevap beklerim!.

— Teklif meklif anlamıyorum!. Yallah!.

Muavin Smit bunları söylerken Erik çoktan gözden kaybolmuştu. Bir müddet olduğu yerden kımıl- da-

gördünüz?

— Sevgili Lor'umun katilini gördüm!. Katiyen eminim... Gördüğüm oydu!.

— Pekî, nasıl gördünüz?. Siz, gece yatmadınız mı?.

— Hayır. Okadar ıstırap çekiyorum ki gözlerime uyku girmesine imkân yok. Kapım kilitli olduğundan gardiyanın nazarı dikkatini celbetmeden çıkamıyacağımı anladım. Pencereyi açarak iki metre yüksekten kendimi bahçeye bıraktım. Tam yürüyeceğim sırada benden tarafa doğru yaklaşan ayak sesleri ıstıttı. Bir an şaşırır gibi oldum. Canının kim olduğunu görebilmek için kendimi hemen bir ağaç kütüğünün arkasına attım. O elinde kocaman bir kama ile durmadan ilerliyordu. Her halde yeni bir av peşinde olacaktı. Gözlerini önüne dikmişti ve ağzının kenarından köpükler fışkıyordu. Beni görmeden geçti. Odama dönmek istedim ama pencereye tırmanamadığım için çaresiz bekledim...

— Adamın yüzünü görebildiniz

mi ki katildi diyorsunuz. Lor'u öldüren, yani Misters Turner'e kıyan adam o muydu?.

— Evet.

Petrark, birdenbire derin bir düşünceye dalmış sesi çıkmaz oluvermişti. Hafiye artık ona bir şey söyletemeyeceğini anladı. Zaten delinin sözlerine fazla bir kıymet vermek de akıllıca bir hareket olmazdı. Maamafih yine de delinin höce- resinin bulunduğu A pavyonuna doğru ilerliyerek pencereye bakınca bahçeden iki metre kadar yüksek olduğunu gördü. Fakat pencerede gayet sık demir parmaklıklar bulunduğunu görünce pencereden at- lama hikâyesinin tamamıyla uydur- ma olduğunu anlamakta gecikmedi.

O zaman ümidi biraz daha kırılmış bir vaziyette düşünmeğe başladı. «Ben zaten bunu tahmin etmiş- tim. Zavallı bu hikâyeyi kim bilir nasıl ve ne gibi bir sebeple uydur- muştur? Belki de rüyasında görüp hakikat zannetmiştir. Maamafih söylediklerinin doğru bir tarafı da olmalı!..»

Kendi kendine, bir deliye inan- manın da delice bir şey olduğunu akıl etmiyor değildi ama birdenbire düşünmeğe başladı: «Eğer deli bun- ları uydurup da bana söylüyorsa, neden söylüyor? Maksadı nedir?. Niçin bana böyle hikâyeler anlatı- yor?»

Ve galiba Smitin şu anda aklına gelen en makul düşünce de buydu.

XIII

Ertesi gün çok hararetili ve yo- rucu bir gün oldu. Gökte dolaşan karanlık bulutlar, büyük bir fırtı- nanın yaklaşmakta olduğunu hatırlatır gibiydi.

Oldukça hareketli bir gece geçirmiş olduğu için rahat uyuya- mamış olan Smit, sabah erken- den kalktı ve henüz şafak sökmeğe başladığı sırada kendisini kasaba- nın tenha sokaklarında buldu. Bi- raz kafa dinlendirmek için Blek- mur'a kadar yürüyüş yapıp tekrar geri döndü.

Odasına çıkmağa hazırlandığı sırada başhekimin yazıhanesinden akseden bir ışık dikkatini çekti. Bu, içeride birinin bulunduğu alâ- metti.

Hemen kararını verdi. Hızlı a- dımlarla gidip kapıya vurduktan sonra cevap beklemeden içeri dal- dı.

Odada bulunan doktor Pakman muavinin içeri girdiğini görünce ye- rinden sıçradı.

Doktor, üzerinde bir yığın kâğıt duran bir masanın önünde oturmuş bir şeyler arıyora benziyordu. Ada- mın yüzünün bütün hatları geril- mişti ve gözleri uykusuz geçmiş bir gecenin yorgunluklarını meydana vuruyordu.

Hafiye, karşısındaki adamın bu haline acımdan kendini alamadı.

— Siz misiniz Mister Smit? Sizi birdenbire karşımda görünce kork- tum doğrusu. Ne o, kötü bir hava- dis mi var?

— Bilâkis, bilâkis... Yalnız ben de şimdi sizin çektiğiniz uykusuz- luğu çekmeğe başladım da... Ondandır böyle gezinip duruyorum işte!.

Doktor yorgun bir selse tasdik etti:

— Haklısınız!. İşinizin kolay bir şey olmadığını tasdik ederim.

— Kolay mı? Bütün gayretlerime rağmen herkesten de nankörlükten başka bir şey gördüğüm yok!. Üste- lik gazetelerde de aleyhimde bir sürü maneviyat kırıcı deli saçması ya- zılar var. Bilmem ki nereden girdim bu kör olası meseleğe? Ya siz dok- tor, siz nasılsınız?

— İyi değilim Mister Smit!. Ta- katimin sonuna geldiğini hissediyorum. Şuralardan bir çekilip gitsem de rahatlasam...

(Arkası var)

HOLMESİN HİLESİ

Nakleden: I. Şerif

İzahatı otel defterine, pasaporttan çıkararak da tesadüfen ben oldum... Pasaportu tamam ve mükemmel... Kendisi on gün evvel İngiltereden gelen Cap Arcona transatlantığıyla geldi ve o günden beridir de burada oturuyor...

— Pasaportu nereden almış?
— Londradan!

Muavin Povel bir müddet düşünceli kaldıktan sonra otel kâtibinden rica etti:

— Bana bir kâğıtla bir de zarf verir misiniz?
— Buyurun!

Bizim Şerlok Holmesin aklına yine parlak bir fikir gelmişti. Şimdi oturacak, şu Mister Valker'e bir mektup donatacaktı. Donatmak dediyse, roman yazacak değildi. Şöyle kısacık bir şey... Nitekim cebinden dolma kalemi çıkarmasıyla iki dakıkada mektubu bitirmesi bir oldu. Zarfı kapattıktan sonra otelde çalışan, üniformalı küçük garson çocuklardan birini çağırdı ve çocuğa şordu:

— Burada bir İngiliz muharriri oturuyor, Mister Valker... Kendisini tanyıyor musun?

Çocuk:
— Tanımaz olur muyum hiç? dedi. Gayet iyi tanyorum!

Povel:
— Ya... diye söylendi. Öyle ise her halde yarım dolar kazanmayı da istersin değil mi? Mister Valker şimdi otelin gazinosunda oturuyor. Ben de gazinoya gidiyorum. Arkamdan sen de oraya gelirsın ve şu mektubu Mister Valker'e verirsin... Anlıyor musun?

Çocuk yarım doları cebine atarken:

— Okey! dedi.

Povel de mektubu onun eline sıkıştırıp gazinoya doğru yöneldi.

Paul Valker, gazinonun bir kögesindeki masada tek başına oturuyor ve gazete okuyordu. Povel, salona girdiği zaman gazetesinden başını kaldırıp da bakmadı bile... Hafiye de onun yakınında bir yerde oturup eline bir, iki mecmua aldı ve resimlerine bakmaya koyuldu. Ama bu sadece gösteriş içindi. Aslında, mecmualara bakar gibi yapıp göz ucuyla otel müşterisini süzüyordu. Bu esnada garson çocuk da gazinoda belirdi. Bir elinde tuttuğu tepsiye mektubu koymuştu. Hızla Londra'lı muharririne doğru geldi. Mektubu uzattı. Valker, tegekkür ederek mektubu alınca çocuk da ters yüzüne dönüp uzaklaştı.

Povel, uzaktan safi göz kesilmişti. Valker zarfı almış, üstündeki yazıya baktıktan sonra açmağa başlamıştı.

İşte hafiyenin beklediği de buydu. Acelesiz, elindeki mecmuayı yanındaki iskemleye bıraktı. Ayağa kalkıp sessizce Valker'den yana yürüyerek oradaki masada başka bir gazete arıyormuş gibi yaptı. Valker, zarfın içindeki kâğıdı çıkarıp hayret içinde kâğıda bakıyor ve bunun ne demek olduğunu anlamaz görünüyordu. Çünkü zarfın içinden çıkan kâğıt bomboştu.

Povel'e gelince, hiç nazarı dik-kati çekmeden cebinden kelepçeleri çıkarmış ve saniye içinde Valker'e

Sinema

Walter Pidgeon

Hayatı: Daima biraz kalkık duran kaşları ve mütebessim ağzıyla çok sevimli ve yakışıklı olan Walter Pidgeon aslen Kanadalıdır. Babası tüccar, dedesi kaptandı. Eskidenberi macera ve heyecana düşkün olan Walter günlerden bir gün dedesi gibi bir kaptan olmak hulyasını kuruyordu. Bu arada da istediği heyecanı av sahasında buluyordu. Küçüktenberi av meraklısıydı. Ve usta bir avcıydı.

1917 senesinde Walter Kanada ordusuna iltihak ederek harbe girdi ve 1919'a kadar çarpıştı. Ondan sonra bir ticaret müessesesine girdi. 1921'e kadar orada çalıştı. Daha isteyken tiyatroya merak sardı. Ve bir tiyatro mektebine devam etmeğe başladı. Tiyatro mesleği hoşuna gittiğinden ticareti tamamen bıraktı ve bir kumpanyaya intisap ederek altı ay Amerikada dolaştı. Oradan İngiltereye gidip altı ay da Londra sahnelerinde oynadı.

Filmleri Walter Pidgeon 1925'te Hollywood'dan gelen bir teklifi kabul ederek sahneden ayrıldı. Üç film çevirdi, fakat sinemadan hoşlanmıyarak gene Broadway'e döndü. 1929'da tekrar bir kontrat imzalıyarak Hollywood'a gitti. Dör film çevirdi ve 1933'te gene Broadway'e döndü.

Üç sene sonra Hollywood'a bir kere daha gitti. Üç film çevirdikten sonra, 1939'da MGM ile uzun vadeli bir kontrat imzaladı.

Perdede ekseri kuvvetli ve sıcak kanlı erkek tipleri canlandıran Walter, daha ziyade Greer Garson ile çevirdiği Mrs. Miniver, Mrs. Parkington, Madame Curie ve Yaralı Gönüller filmleriyle meşhur oldu. Son zamanlarda Deborah Kerr ile If Winter Comes - Eğer Kış Gelirse-yl çeviren Walter şimdi Greer Garson ile Julia Misbehaves - Julia yanlış Hareket Ediyor filmini çeviriyor.

Hususiyetleri Walter Pidgeon'un en ileri gelen hususiyetlerinden biri gayet sık ve kibar, son derece cazip bir salon adamı olmasıdır. Ama ekseri salon adamlarının aksine züppelikten uzak bir insandır. Karşısındakilere son derece hürmetkâr hareket eder. İnsani haklara son derece ehemmiyet verir. Kimseyi incitmek veya kırmak istemez. Bir işe dalmışken avazı çıktığı kadar bağıra bağıra şarkı söylemek âdetidir. Son derece unutkandır. Evlidir. Ve bir de evli kızı vardır.

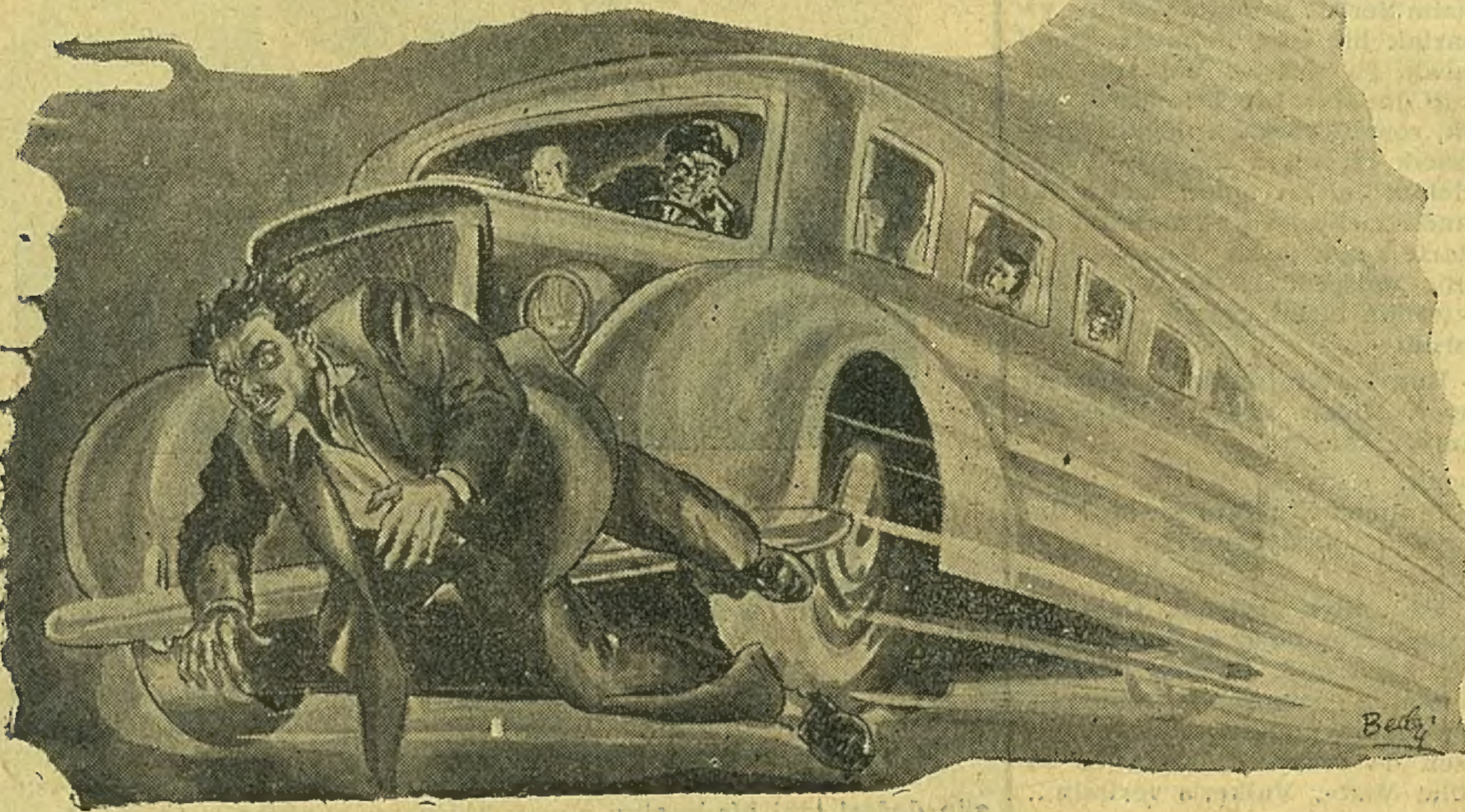
yanışarak ellerine geçirivermişti. manasını izah eder misiniz? Sonra:
— Kalkın da gidelim Hayg! dedi. Povel acı acı güldü:
Mukavemete kalkışmanın manası — Şüphem mi var? Derhal!
yoktur... Yalnız size önceden şunu sormak istiyorum... Madem ki dediğiniz gibi
Valker bağırıyor: İngilizsiniz ve adınız da Valker'dir;
— Ne demek oluyor? Ne biçim o halde ne diye Hayg adlı birine
iştir bu? Ben İngilizim... Adım da yazılmış olan mektubu açıyorsu-
Paul Valker'dir... Bu yaptığınız nuz?

Sam Simmen, büyük şehrin uğultuları ve kargaşalığı arasında bir kaldırımda durmuş, kara kara düşünüyordu. Etrafından otomobiller klakson çalarak geçiyorlar, kamyonların motor gürültüleri kulakları sağırlatıyor, tramvayların dandanları ve motosikletlerin patpatları gürültüyü ayyuka çıkarıyordu.

Fakat bütün bu gürültü ve patırtı Sam'in yüreğinin patırtılarını bastıracak kuvvette değildi. Biçare Sam, yüz binlerce insan arasında kendisini yapayalnız hissediyordu.

Birden silkindi. Ne mânasızlıktı bu canım?. Bukadar da korkak olunur muydu? Bir an, sevdiği kız Mod, gözlerinin önüne geldi. Ona bu halde görünmekten âdeta çekindi... Hem neden korkuyordu bu kadar? Attığı imza, harikulâde muvaffak bir taklit değil miydi? Hem sonra ne olacaktı yani? Namuslu bir adamın parasını çalsaydı haydi neyse?. Elin karaborsacısının, insafsız alçağının muazzam servetinden birkaç dolar eksilirse fakir düşmezdi ya!.

Ve birden, yaklaşan büyük otobüsü görerek kendini tekerleklerin altına fırlatıverdi.

Sam, bir mağazanın ıslık ıslık vitrinleri önünde durdu. Ne güzel de şeyler teşhir etmişlerdi!. Hem pahalı da değildi... Ah birazcık parası olaydı. Mod, ne zamandır açık renkli emrimeden bir yazlık esvap istiyor değil miydi!. Sonra bir defasında, bir kol saatinin hülyasını kurduğunu da hatırlıyordu onun...

Ama mesele paradaydı. Zaten şu kötü dünyada parasız dönen hangi iş vardı? Başkaları gırtlığına kadar altına gömülmüşlerken, o, en basit ihtiyacını bile alamıyacak bir durumda bulunuyordu. Kıskançlık içini burktu. Kendi kendine «Kader!» dedi Fakat sonra yine reddetti. Ne kaderi? Para açığı gözlerin, fırsatı yakalamasını bilenlerindir.

Birden, yakındaki kilisenin saat çalmağa başlayınca Sam, irkildi. Vakit geçiyordu. Bankaya gidip sahte imzalı çeki paraya tahvil etmek için pek az vakti kalmıştı. Neredeyse tatil olurdu banka...

Ve koca banka binasının önüne ulaştığı vakit helecanı artık son haddini buldu. Banka kapısında bekliyen çocuk bile Sam'a kapıyı açarken hayretle baktı. Sam, Simmen, bankanın büyük holüne, hasta bir adam gibi yıkıla yıkıla girdi. O anda kanı damarlarında çılgin gibi koşuyor, kalbi çathiyecekmişçesine vuruyordu. Kafası neredeyse patlıyacaktı sanki... Acaba geri mi dönerseydi? Ama dönerse paralara da veda etmek lâzım gelecekti! Tam işten de çıkarılmış olduğu şu sırada beş parasız kalıvermek kadar feci ne vardı?.

Birden içinde, eski patronuna karşı müthiş bir kin duydu! Bu-

VİCDAN AZABI

**Nakleden:
O. Turgut**

dar çalışmış, çabalamış, kendini harap etmişti de, şimdi kriz var diye birdenbire kapı dışarı edilmişti. İşte apansızın kazançsız, gelirsiz bir hiç olup çıkmıştı... Tabii bu gidikle Mod da kendisinden yüz çevirecekti... Ondan sonra?.

Hayır hayır!. Bu böyle olmazdı. Çekin altına eski patronunun imzasını ne güzel atmıştı işte!. Şimdi çeki veznedara vermeli ve paraları almalıydı!.

Ve Sam diğer müşterilerle beraber çekini vezneye uzatırken gayet sakini:

— Buyurun!.

Demeği de ihmal etmedi.

Banka memurlarından birinin telefonu açtığını gördü.

Eyyvah!. Polise telefon ediyorlardı her halde... Birazdan bileklerine kelepçeler geçecekti. Neredeyse canavar düdüklü polis otomobilleri bankanın önünde duracaklardı...

Daha fazla duramadı. Hızlanmaya gayret ederek bankanın holünden dışarı çıktı. Zorlukla camlı kapıyı, mermer merdivenleri ve kaldırım buldu. Serin hava, aklını başına getirmiş olmalı ki çılgin gibi kaçmaya, koşmaya başladı.

Artık ardına bile bakmıyor, ka-

gıyor, koşuyordu. Önce pek nazarı dikkati çekmemişti ama sonra sonra yoldan gelip geçenler ona bakmaya başlamışlardı. Birçokları ürkek ürkek kaçınıp çekiliyor, ona yol veriyorlardı. Sam, yolcuların bu halinden daha beter ürküyordu:

— Ah... Öğrendiler!. Herkes öğrendi!. Hepsi biliyor!.

Diye mırıldanıyor ve gittikçe daha ziyade hızlanıyordu. Neredeyse yakalanacaktı. Zavallı annesi kim bilir, oğlunun çeklere sahte imzalar atan bir haydut olduğunu öğrenince nasıl beyninden vurulmuşa dönecekti... Ah neye yapmıştı bunu Sam?. Keşke yapmıyaydı. Keşke eli kırılardı da o imzayı atmaz olaydı...

Bu sırada bir polis memuru Sam'in hızla koşuşundan şüphelendi. Belki de aklı bozuk biri sandı. Delikanlının peşine düştü. Sam, başını çevirince ardından koşan polisi gördü:

— Aman Yarabbi!. Şimdi sokakta tevkif edileceğim!. Mahvoldum!. diye mırıldandı.

Hayır! Bunu istemiyordu. Razi değildi buna... Âdi bir serseri gibi sokaklarda yakalanmak, kelepçeli gezmek... Hayır!. Buna tahammül edemezdi.

Gözlerinin önüne annesinin müffik yüzü geldi. Sonra kendisini hapishanede görür gibi oldu. Bu derece düşmanın acısını tam yüreğinde hissetti...

Ve birden, yaklaşan büyük otobüsü görerek kendini tekerleklerin altına fırlatıverdi. Koca otobüs, şoförün hemen fren yapmasıyla durdu ama iş işten geçmişti. Sam'in ezilmiş, paralanmış, vücudunu tekerleklerin altından zorlukla çıkarabildiler!

Tam bu sırada bankanın holünde, veznedarın sakini sesi çınlıyordu:

— Mister Miller!. Mister Miller!. Paranızı alınız!.

Çekteki sahte imzanın farkına varılmamıştı.

Sam'in annesi, oğlunun bir otobüs altında ezildiğinden gayri hiçbir şey duymadı.

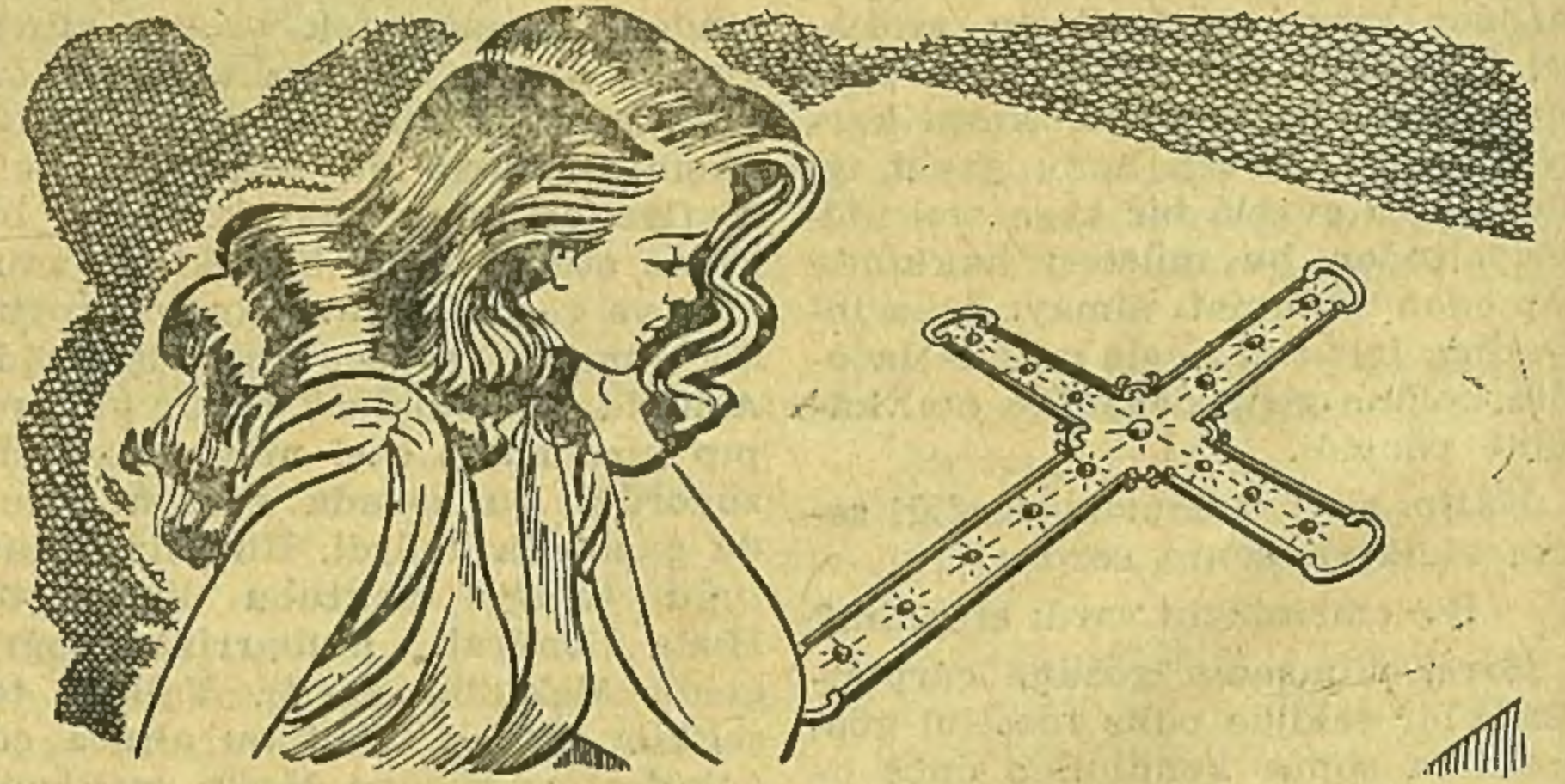
Memur, eline aldığı çeklerle beraber arka tarafta bir masaya yöneldi.

Sam da görünüşte gayet sakini olma gayret ederek veznedarın uzağa gitmesi ve banka holünün duvarlarını süsleyen reklamları seyretmeye koyuldu. Neler yoktu neler? Tasarruf kumbaraları, ikramiyeli cüzdan ilanları, faizli istikrazlar...

Bakıyordu ama sanki bir şey görmüyordu. Bütün dikkatini veznedara vermişti. Ah, şu iş bir geçip gitse de paraları alıp cebine atsa ve şuradan çıksa... Ne kadar da uzun sürüyordu bugün bu iş canım? Birden aklına geldi: «Sahte isimimi unutmayayım!. Çeki Miller adına yazmıştım!..» dedi. Evet, çeki Miller adına yazmış, altına da patronun imzasını taklit edip atmıştı... Hem de öyle büyük bir yekûn değildi ha! Sadece üç yüz dolar!. Okadar!.

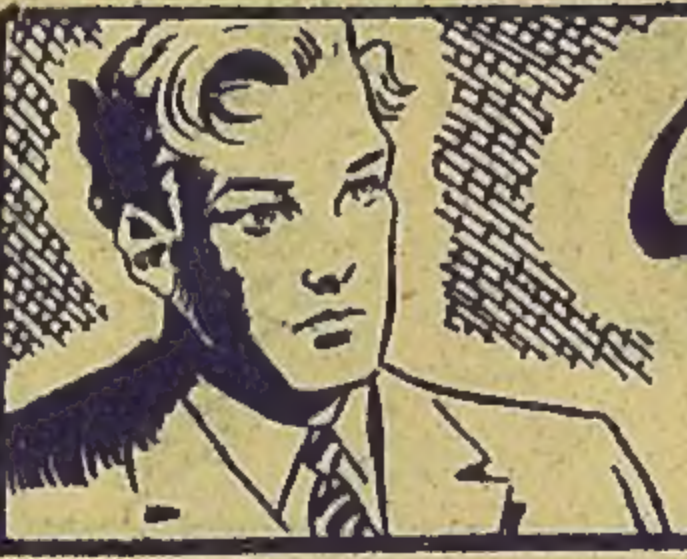
Birdenbire sevindi. Kendisiyle beraber çekini veznedara verenlerden biri parasını alıyordu. Şimdi sıra soluk yüzlü kıza gelmişti. Birazdan «Miller!» diye seslenecek ve kendi parasını da vereceklerdi... Ama, nedir o ya? Başkasını çağırdılar. Şu çağırılan adam, vezneye çekini Sam'dan sonra vermedi mi? Gözleri veznenin ardındaki masaya kaydı. Bir sürü banka memuru içilmiş bir çeki dikkatle gözden geçiriyorlardı... Sam, birdenbire delirecek gibi oldu. Boğazı kupkuru kesilmişti. Kafası ağrıyordu. Vezne memuru neye öyle dik dik Sam'dan tarafa bakıyordu acaba?. Yoksa çekin altındaki imzanın sahte olduğunu meydana çıkardılar mı?

Keskin Zekâ

New York'ta yaşayan bir Rus muhaciri, bir gün para sıkıntısına uğrar ve elinde bulunan baba yadigarı son mücevheri bir mürabahacıya rehin bırakıp karşılığında biraz para çekmek zorunda kalır. Yalnız üstü elmaslı bir plâtin haçtan ibaret olan mücevheri bırakırken kuyumcuya derki: «Bak, bu haçın alt ucundan tepeye kadar 9, alt ucundan sağ kolumun ucuna kadar 9 ve yine alt ucundan sol kolumun ucuna kadar da 9 pırlantası vardır. Mücevheri geri alacağım zaman eksiklik anlamam! » Aradan bir iki ay geçer, muhacir kadına bir yerden para gelir. Gidip mücevheri rehinden kurtarır. Halbuki kurnaz mürabahacı bu sefer mücevherden iki elmas aşırmıştır. Aşırıştır ama öyle ustalıklı aşırıştır ki yine aşağıdan yukarıya, sağa ve sola saydığımız zaman mücevherler sayısı 9 dur. Acaba adam bu işi nasıl başardı?

Geçen sayıdaki bulmacada bir hata oldu. Ne sorduğumuzu belirten satır baskıda düşmüş. Halbuki torbada kaç altın bulunduğunu soruyorduk. Şimdi neticeyi bildirmiyoruz ki meraklılar onu da halletsinler!

Yarın GAZETECİ

JAGARIN ADAMLARI GEMİYE YAK LAŞTILAR.

ATEŞ SERBEST..

BİZİ GÖZLÜYDÜRLER MİS... KAÇIN..

ELLER YUKARI..

SİLÂH SESLERİNİ DUYUNCA JAGAR TABANCASINI ÇEKTİ.

ASİD TUZAĞA DÜŞEN SENSİN... İNDİR SİLÂHINI..

BEN DE ŞU DELİKANLI.. NİN İŞİNİ BİTİREYİM..

JAGAR ÇAKI İLE BECELLEŞİRKEN

KÜÇÜK KAPTANIN KİLİNA DOKUN DÜRMAM..

TOM FRANZI BOĞAZINDAN YAKALADI.

VE KALDIRDI DENİZE ATTI.

SENİ MENDE BUR SENİ..

DOLORES SEN Mİ BENİ SATTIN?

O BENİM MUHAFAZAM ALTIN.. DADIR.

4 KİŞİ BURADA KALSIN GERİSİ BENİM İLE GELSİN

DİKKATLİ YANARSA.. LİM..

ELLER YUKARI..

BÜTÜN MAKİNELERİ KIRALIM. BİZİ TAKİP ELEMELER

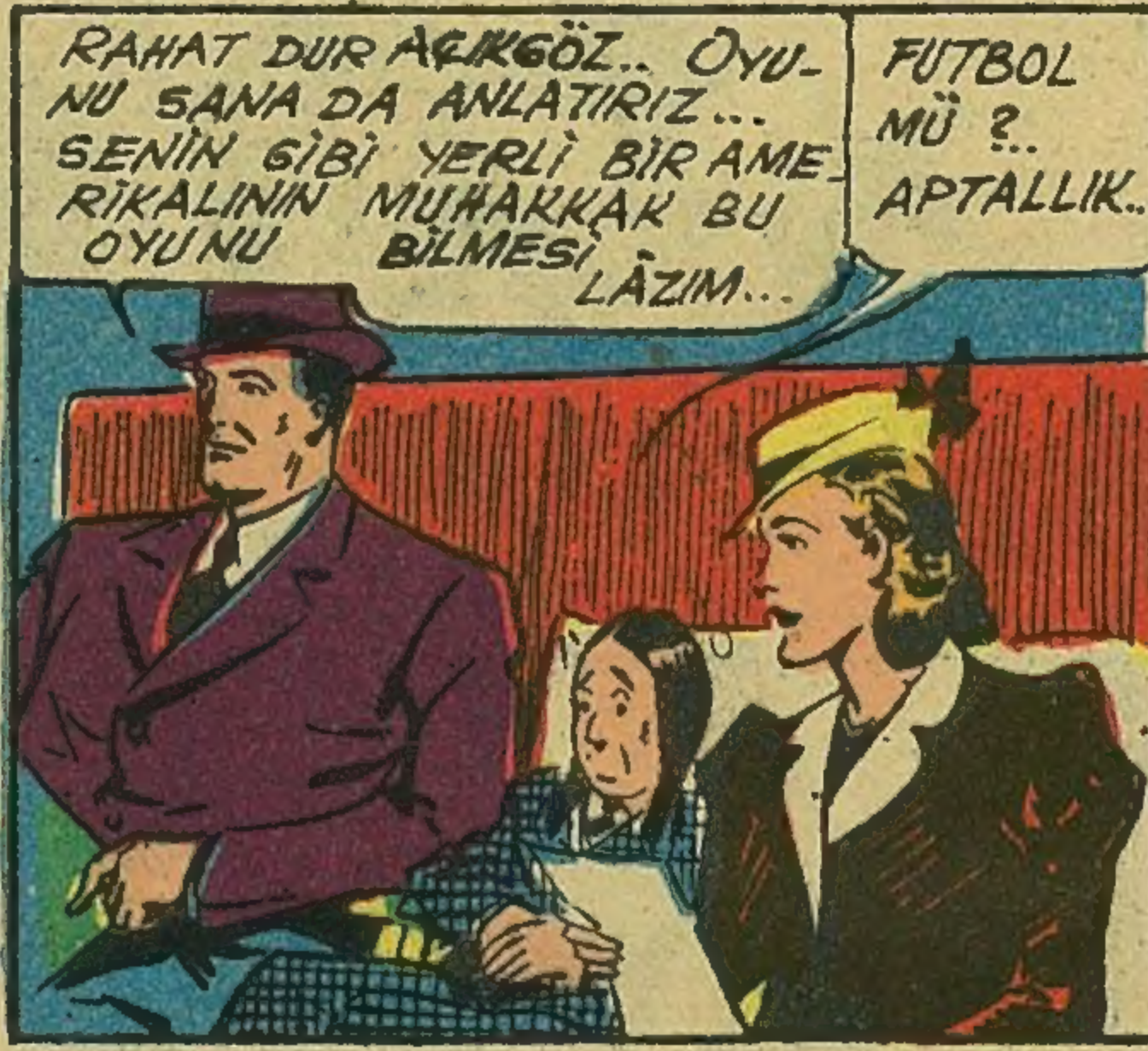
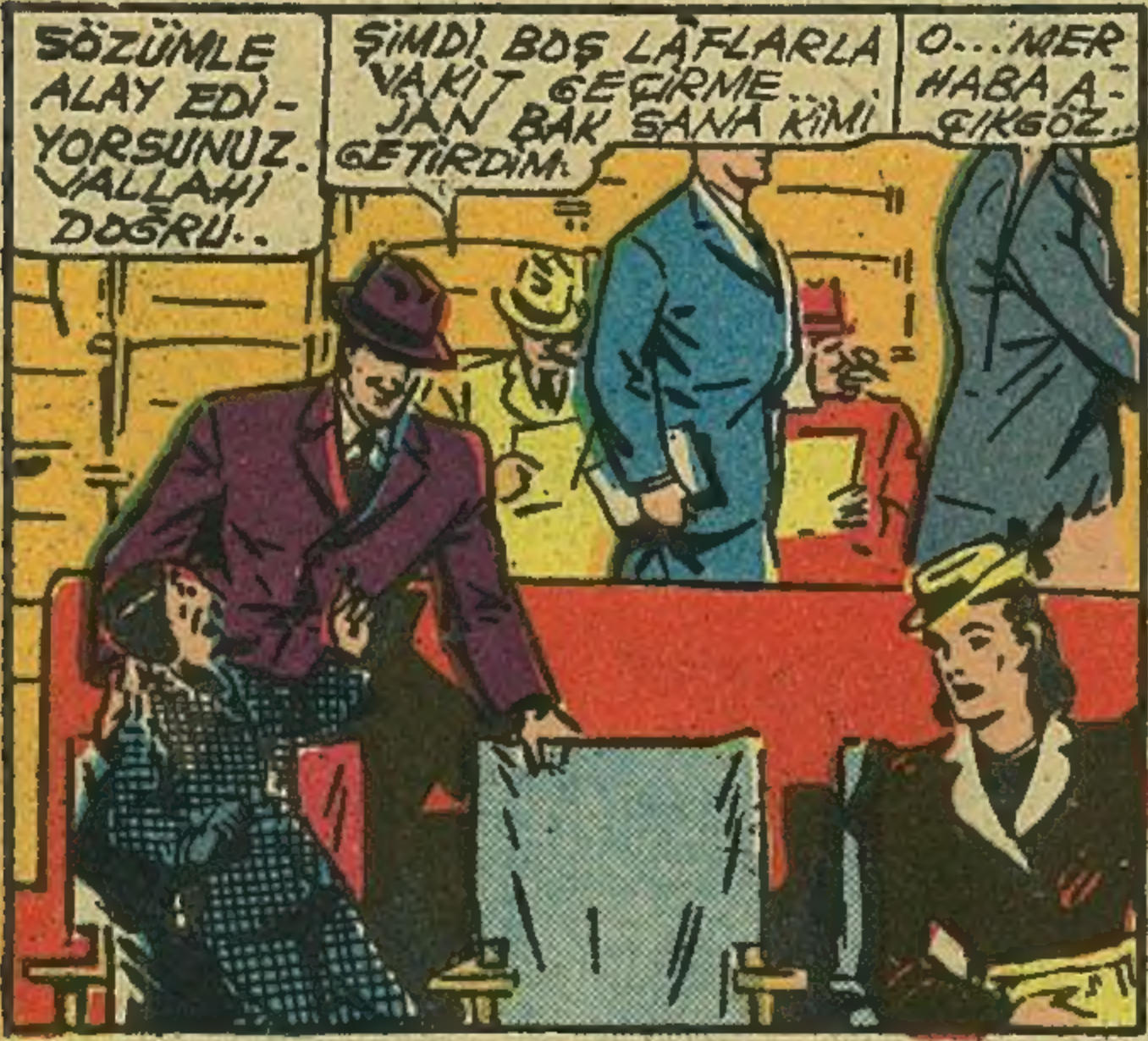
HAYDI..

CAKININ ADAMLARI JAGARIN GEMİSİNİ ALTÜST ETTİLER. ARKASI VAR

15 BRİK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

YILAN KADIN

AZ KALDI BENİMDE KALBİM DURACAK-
DI.. BU GECE ORADA IŞIK VARDI.
SEN ANNEMİN
ODASINA GİR-
MEDİĞİN İÇİN
OLLUYOR.

MARSELLA
AMAN BİR
AZ SÜ.
BENİ HE-
YECANDAN
ÖLDÜRE-
LEKŞİN!

TITANYA BÜTÜN GÜNÜ ÇOK SİNİRLİ GEÇİRDİ.
ODAYA GİDO GİRDİ VE KARISININ YANINA OTUR-
DU. TITANYA MİRLDANIYORDU.

NEN VAR? SENİ
KORKUTTUMMU?

BEN.. HAYIR.. DOĞRU-
SÜ HİÇ BEKLEMİYOR-
DUMKI..

YALNIZ
KABAHAT-
LI İNSAN-
LAR HERŞEY-
DEN, HERKEZ-
DEN, YE HATTA
KENDİ GÖLGE-
LERİNDEN BİLE
KORKARLAR...

BELKİ KABAHATLI
BİR İNSANIN GİDO!

YEMEKTE
TITANYA BİR
LOKMA BİLE YİYE-
MİYOR. VALLİ İLE
GİDO HAYRETLE ONA
BAKIYORLAR. MARSELLA BÜ-
YÜK BİR ALAKA GÖSTERİYOR.

TITANYA NE OLDU BUGÜN
SANA? HASTAMISIN?

BENİ
MAZLUR
GÖRÜN HE-
MEN YATACA-
ĞIM.

HEP KARINLA
BERABERHİ YA-
TARSIN?

BU SENİ
ALAKADAR
ETMEZ MAR-
SELLA

BLİNİ
SORMAHIN
SEBEBİ KARININ
LİYKUDA DOLAŞ-
MA HASTALIĞI-
NIN OLLUP OLMADI-
ĞINI ÖĞRENMEKDIR

NE DEMEK
İSTEDİĞİNİ
ANLAHIYO-
RUM.

VALLİ TITANYAYI YATAGINA GÖTÜRLÜR.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

KARININ BÜTÜN GECE DOLAŞMASININ VE SONRA HİCBİRİMİZİN GİRMEDİĞİ ANNEMİN ODASINA GİRMESİNİN SENİ ALAKADAR ETMEYİŞİNE SAŞIYORUM.

KARIN İSTEDİĞİNİ YAPABİLİR, SENİ ALAKADAR ETMEZ!

SENİN ŞEREFİN BENİ ALAKADAR EDER GİDO. KARIN O ODA DA YALNIZ DEĞİLDİR. SENİN BÖYLE GÜLLÜ MEVKİE DÜŞMENİ DOĞRU BULUYORUM.

DEFOL! DEFOL! SANA BİN DEFA BENİMLE KONUŞMAMANI SÖYLELİM.

LAKIN BÜTÜN GÜN GİDO NEŞESİZDİR. MARSELLANIN SÖZLERİ HALÂ KULAKLARINDA ÇINLIYOR.

BÖYLE SÖYLERİ DÜŞÜNDÜĞÜN İÇİN NEKADAR BUDALAYIM. BİZİ BİRBİRİMİZE DÜŞMAN YAPMAK İSTİYOR.

15/30

GİDO GECELEYİN KARISININ ODASINA GİDER VE ONU SİNİRLİ BULUR.

TİTANYA BANA DOBRUSUNLU SÖYLE. NİYE ÜZÜLÜYORSUN? YOKSA HASTAHISIN?

GİDO BU EVDEN HAREKET EDİP ÇİTNEHİZ BELKİ DAHA İYİ OLUR.. BURADA BENİ KORKUTAN BİR ŞEY VAR.

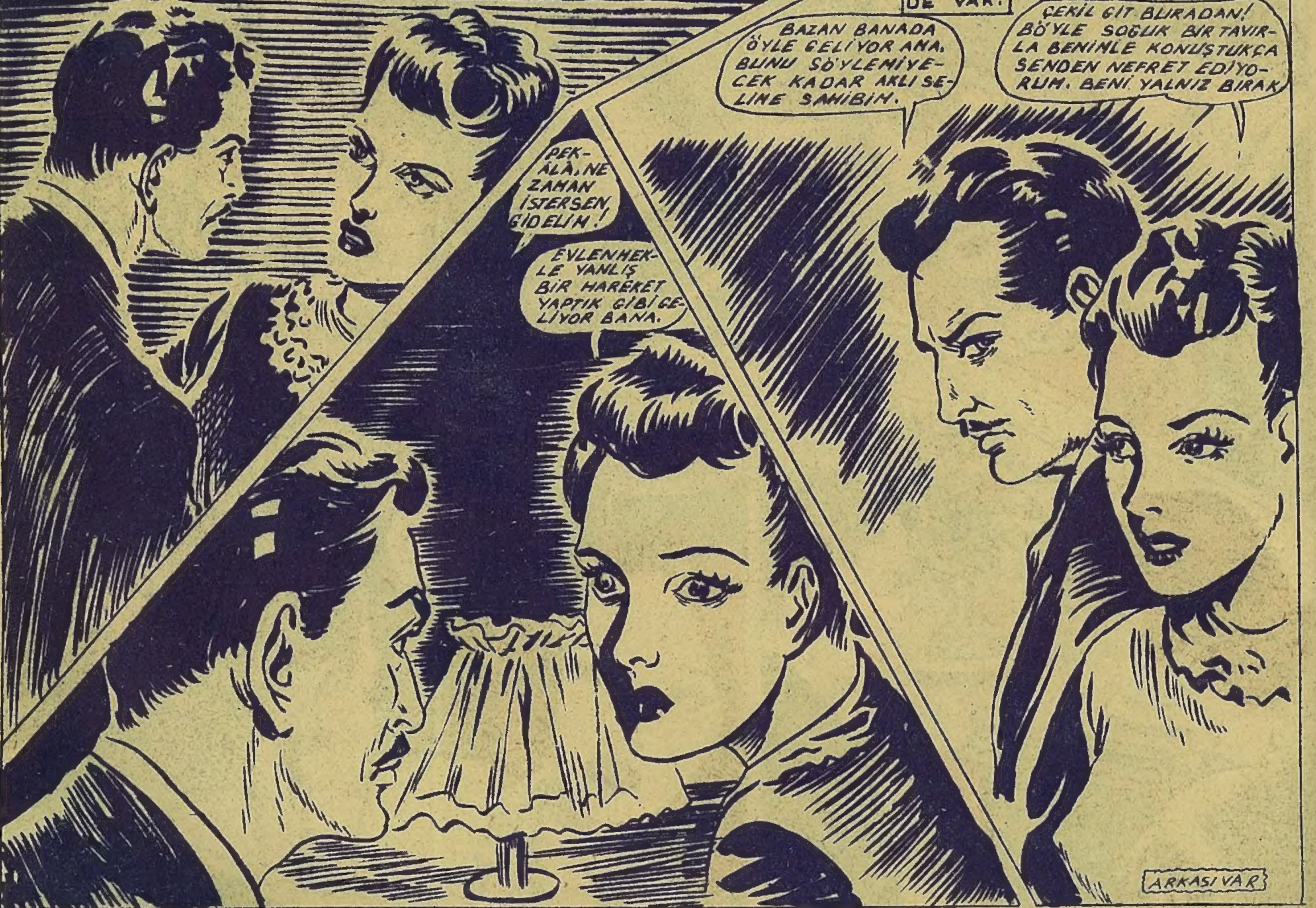
GİDONUN YÜZÜNDE ACAİP BİR İFADE VAR.

BAZAN BANADA ÖYLE GELİYOR ANA. BUNU SÖYLENİYECİK KADAR AKLI SİNE SAHİBİN.

ÇEKİL GİT BURADAN! BÖYLE SOĞUK BİR TAVIRLA BENİMLE KONUŞTUKÇA SENDEN NEFRET EDİYORUM. BENİ YALNIZ BIRAK.

PEKALA, NE ZAMAN İSTERSEN, GİDELİM!

EVLENHEKLE YANLIŞ BİR HAREKET YAPTIK GİBİ GELİYOR BANA.

ARKASI VAR

Doktorun KUZUSU

M. YAMAN

böyle ömür kesmiş. Şimci eski Mıhtar Kâmilin oğlu İstanbul'dan geldi. Besbelli oğlanı toprağı çekti. Tam da kırk yaşına varmış bu yıl. Bugün de ay sonu. Yarın gasımın biridir. Anladın mı şimdi?»

Doktor gelen kahve fincanını önüne çekerken:

— Bende şafak attı, dedi. Sürdüm hayvanı. Dayandım bağ köşkünün kapısına. Bir de ne göreyim. Bir köylü kadın dövünüp duruyor.

«— Ah oğul, nettin de geldin? Toprağın seni de mi çekti buraya? Bana bu acıyı gösterdin?». Merakıma dokundu. Hayvanı kapının halkasına bağladım. Girdim içeriye. Gözleri yumruk gibi şiş, hâlâ da ağlayan bir taze odalardan birisinde fıkır fıkır boğuluyor. Bayağı sık giyinmiş şehir çocuğu bir erkek kar-yolaya uzanmış, ecel terleri döküyor. Kolonyalar, eterler gırla. Bir de hoca kılıklı herif gürül gürül Kur'an okumuyor mu başında. Ben davetsiz doktor delikanlının nabzını elledim. Hakikaten korkulacak kadar hızlı. Solukları birbirine yetişmiyor. Böyle bir yarım saat daha giderse işi tamam. Ağlayan tazeye sordum. Nesi vardı? diye. O da köylüden dinlediklerimi anlattı. Adamcağızı sıkı bir muayene ettim. Yahu bir şeyciği yok. Giderse korkudan gidecek. Alırsın herifin elinden Kur'anı. Vurursun beline tek-meyi. Atarsın kapıdan dışarıya. Sonradan yapıştım erkeğin yakasına:

«— A oğlum sen gıldıldın mı? Korkudan şimdi bir damarın çatlayacak. Gidersen bu yüzden gidersin. Kalk bakayım. Bir şeyin yok be. Ulan beni Allah mı yolladı buraya? Bu ne iştir be?»

Ben böyle çabalarırken o hoca kılıklı herif peşine köylüleri takip evi basarak beni gâvurlukla, Allahla kul arasına girmekle itham etmezler mi? Çantayı kapınca giriştim. Eh eloğulları bu. Onlar da boş durmadılar. İşte şu sol şakağımdaki yara hangi nasırlı yumrukla açılmışsa açılmış. İş daha ileriye gidecekti. Bereket köye bir jandarma gelmiş. Gürültüyü duydu. İmdadına yetişti.

Belediye reisi haykırdı:

— Peki o hasta ne oldu?

Doktor gülmeğe başladı:

— Ne olacak, benim müdahalemlerle Azrail de boş verdi. Tası tarağı toplayıp genç karısını da alarak bastı bitti. Bütün gece ölü bekçisi gibi onlarda kaldım. Adamcağız okumuş yazmış, İstanbul'da ticaret yapıyormuş. Anacığını ziyarete gelmiş. Sen misin gelen?

Doktor soğuyan kahvesini, yüzünü buruşturarak içeceği sırada kahveye bir köylü delikanlı girdi. İyi beslenmiş, sırtına, başına kına yakılmış, kara gözlü bir kuzuyu peşi sıra çekiyordu. Doktorun kim olduğunu sorduktan sonra bir kat daha kızarak boynunu büküp:

— Tohtur bee, dedi. Bunu Karadereliler yollattı saa. Candırma Memet «varın gönlünü alın, davacı olursa ocağınza incir diker» demişti de buncağızı sana yolladılar. Gursura bakma galan.

Kasabanın kahvesine girince, her kafadan bir ses yükselmisti:

— Ooooo, buyurun doktor.

Kahvecinin yamağı da âdetini bildiği için, ocağı seslendi:

— Şekeri az birrrr. Kahvesi bol olsun.

Onun sol şakağındaki haç şeklinde flasteri gösren belediye reisi sordu:

— Hayrola hazret. Bir kaza mı geçti?

Çantasını bacaklarının arasına koyarak belediye reisinin yanına oturdu. Çok yorgun ve müteessir görünüyordu:

— Bırak Allah'ın seversen, dedi. Başıma gelmedik kalmadı.

Sonra bir de küfür savurdu. Babacan, şakağı, uysal bir adam olduğu için, küfürlerini herkes güle-rek karşılar, vecize söylemiş gibi dinlerlerdi. Kahvesi gelince anlatmağa başladı:

— Çocuklar yazmış. Bir kuzu istemişlerdi. Şöyle yirmi dört saatlik bir at gezmesi yapayım, bir de besli kuzu alayım diye köylere doğru çıkmıştım. Taş yerinde ağırdır, derler. Aradığımı bulamayınca Karadere köyüne kadar uzandım. Akşam vaktiydi. Köye girdiğim zaman bir de ne göreyim? Bir kazan, bir tabut, bir tenesir, birtakım kılıksız herifler, köyün yanı başındaki bir bağ köşüne doğru gidiyorlar. «Tuh Allah müstahakını versin, dedim. Burada da mı ölü?» Dayanamadım sordum:

«— Yahu akşam karanlığında nedir bu ettiğiniz? Bunun sabahı yok mu? Aceleniz nedir?»

İçlerinden biri, neredense beni tanıdı, anlatmağa başladı:

«— Tohtur bee, irencper kısmının vakti mi olur. Zabah zabah herkeş tarlaya gidecek.»

«— İyi Amma hava karardı, gece yarısı ölü gömülür mü?»

«— Biz avışamdan hazırlıyoruz. Zabahtan toprağı koyacağız. Zati daha ölmedi.»

«— Ölmedi mi?»

«— Ölmedi emme can üstündedir.»

«— Nedir hastalığı?»

«— Hastalığı yok. Toprak çekti fukarayı.»

«— Anlamadım. Ne demek bu?»

Tenesirin kenarına ilişen köylü şöyle anlatmağa başladı:

«— Köyün zenginlerinden Yavan-oğulları vardır. Nah şu bahçe içindeki yapıda otururlar. Bunların dilederi kırk yaşına varınca gasımın ilk günü ölmüştür. Onun oğlu Mıhtar Kâmil de gırhına vardı, gasımın birinci günü öldü. Tanrı bunlara

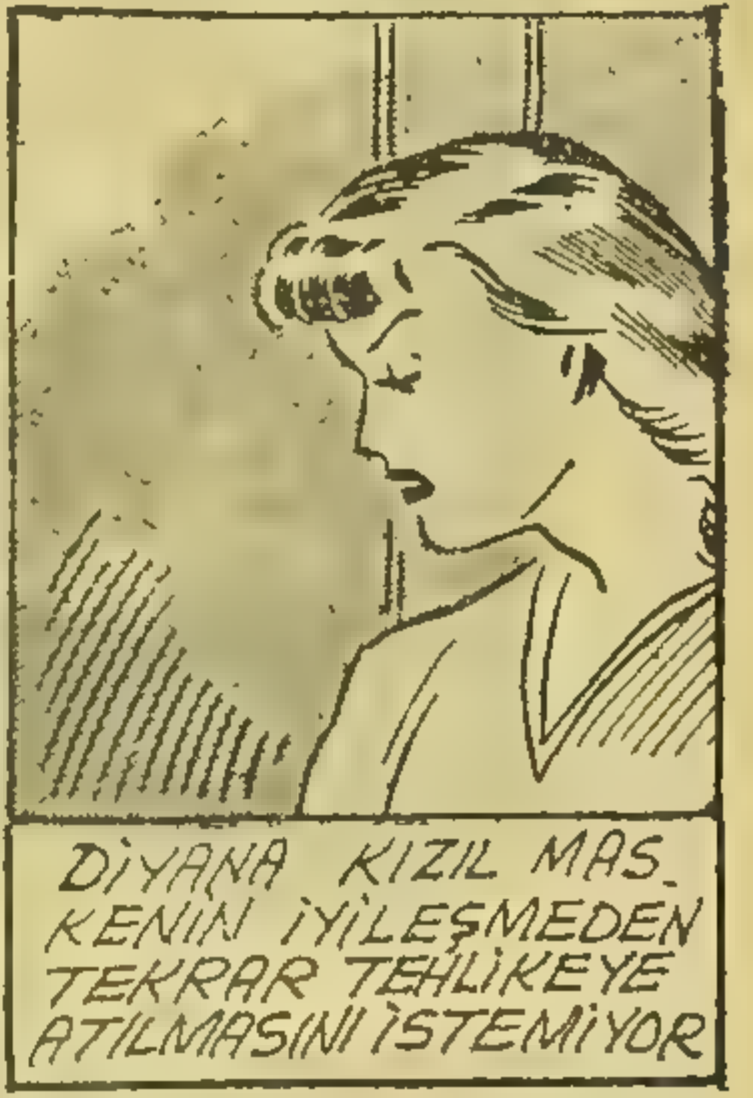
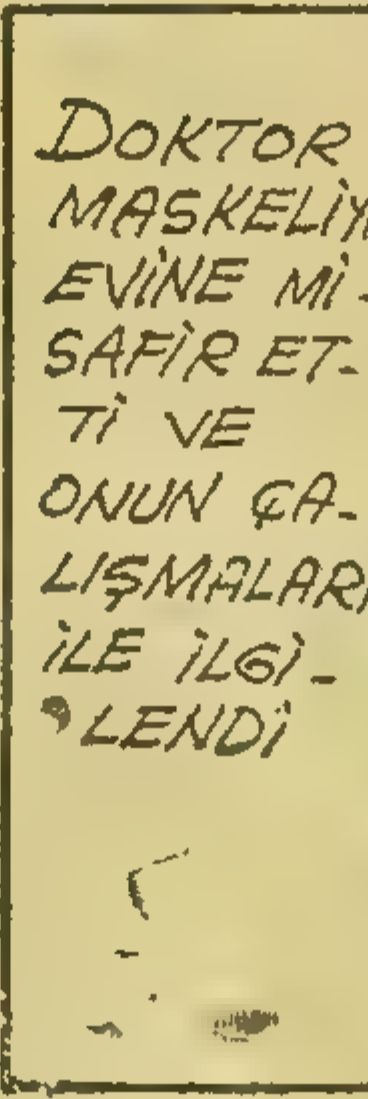

BU ADADAKİ BÜTÜN SİYASET ADAMLARI ALVAR'IN KARANLIK İŞLERİLE ALÂKALI SİZ NE DERSİ NİZ?

BANA KALIRSA ALVAR'IN YAPTIĞI İŞLER KAÇAKÇILIK-TAN DAHA ÖNEMLİ VE DAHA ETRAFLI.

ONUNLA KONUŞMAK İSTİYORUM.

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 15

Tuğrul onun yalnız bulunduğundan emin olarak çekilirken:

— Bunlar sahte değil, diye söylendi. Bu kadın hakikaten bedbaht ve hakikaten ıstırap çekiyor.

Yine kütüphanede ve pencere önündeydi. Bayan Samihanın bir hasta kadar halsiz yürüyüp köşke girdiğini gördü. Bu sırada elinde iki pelikül bulunan Tuğrul dişlerini sıkıyordu:

— Hayır, aldanmıyorum. Bu parmak izleri arasında bariz bir fark var. Garip değil mi? Aynı kadından alınan iki parmak izi birbirine benzemiyor.

O akşam yemeğini genç kadınla birlikte ve tam bir sessizlik içinde yedi. Ressam rahatsız olduğunu bildirerek özür dilemişti. Çok üzgün bulunan genç kadın nezaketle sofrada bulunuyordu. Tuğrul o an için köşkteki varlığını fazla gördü. Çok sıkıldı. İstenmediğini, müthiş bir

ti ki odanın takımını bozmamak için ortadan kaldırılmıyan, sakat bir koltuğun eşi bir başka odada ve aynı yerdeydi. Eski model perdelerdeki bir küçük yırtık bir diğer odanın aynı tip perdesinde de vardı. Halının üzerindeki lekeler, duvardaki sıyrıklar, meşhur bir ressamın tabloları hep bir, iki yerde birden bulunuyor ve insanı hakikaten şaşırtıyordu.

Tuğrul bir aralık düşündü:

— Acaba ressam Kenan da birden fazla mı?

Bunda şüphe etmekte hakkı vardı. Fakat sonradan bu fikri kabul etmedi:

— Hayır, onda hiçbir değişiklik görmedim. Esasen şikâyet eden yalnız odur. Fakat karısı, bu bazen çok asabî, sinirli, zeki ve karışık kadın bazen mazlum, müteessir bir hal ahyor.

Ertesi gün, genç kadını yine ay-

rilerin mevcudiyeti hakkında en küçük bir şüpheniz olsun yok mu? Kocanın bu fevkalâde hallerine sebep nedir? Sonra babam niçin bu evlenmeyi istememişti? Niçin siz evvelki akşam okadar garip ve insana korku veren telâşlar gösterdiniz?

Tuğrul bütün dikkatiyle dinliyor ve inceliyordu. Genç kadın:

— Ben artık bu köşkte yaşamaya ve barınmaya imkân göremiyorum, dedi. Babam da bu köşkte uzun zaman kalmak istememişti. Aile içinde bazı söylentilere göre hemen hepsi perilerin varlığına inanmışlardı. Kapıların vurulması, bazı eşyanın kaybolması, beyazlı bazı şekillerin gece, koruda veya ağaçların altında görünmesi gibi tahsilli ve normal zekâlı bir insan için kabul edilmez sözler uzanıp gitmiştir. Basit

çıkalm, dedi. Daha yemeğe vakit var.

Tuğrul güzel kılavuzun peşi sıra köşke girdi. Genç kadın kütüphaneye odasına girince pencereye yaklaştı. Camlardan birisini kaldırdı:

— Bugün yine hava çok sıcak.

Sonra içildi, süslü bahçede dolaşan köpeğe selsendi:

— Ramses neye mızıklanıyorsun yine?

Büyük masanın karanlığa düşen kısmına ilişirken telâşla süveterinin ceplerini aradı ve:

— Bir dakika daha müsaadenizi rica edeceğim, dedi. Demin kocam şikâyet etti. Gözlerimi kızarmış görmek kendisini bedbaht ediyormuş.

Gitti. On, belki on beş dakika gecikti. Geldiği zaman yüzüne su serpmiş olduğu görülmüyordu. Gözleri okadar kırmızımsı halelerle çevrili değildi. Buna mukabil yanakları hafif erimiş gibiydi. Yine ceplerini aradı:

— Of Yarabbi, dedi. Bakınız mendilimi almadım yine. Fakat zarar yok. Ağlamak istemiyorum artık.

Sesi sertleşmiş, ince kaşları asabiyetle çatılmıştı. Tuğrul kendi kendine:

— Gözlerimin önünde değişiyor, diye söylendi. Hiç o kadın değil sanki. Nerede o boynu bükük mahlûk, nerede bu şeytanlaşan...

Bayan Samiha gözlerini önüne dikmiş ve söze başlamıştı:

— Ailemiz kalabalıkmış. Bu köşkte o zaman toplanır, ispartizme tecrübeleri yapılmış. Zaten çok eski bir mezarlık arazisine yapılan köşk ve bahçe ölülere yakın olduğu için, her çağırılan ruh gelirmiş. Ben bu tecrübelerde bulunmadım. Fakat babam, benim yüzüme sık sık bakar, teessüfle başını sallardı. Bir aralık bir, iki asabiyeceye de götürdü. Haberim olmayan bir hastalığım varmış. Ben bir medyummuşum. Evleneceğim çağa kadar buna ehemmiyet vermedim. Yalnızlığı çok seviyordum. Bilhassa geceleri yeryüzünün derin bir uyku içine sindiği sırada insanların bu gafletine katılmamak ve açık bir pencereden karanlıkları seyre dalmak bana hoş geliyordu. Bunu itiraf ederim. Bir de hafif bir somnamboldüm. Babam annesiz kaldığım zamandan itibaren beni gecele-ri sık sık uykumdan kaldırırdı. Uykuda geziyormuşum. Bütün bunların pek ehemmiyeti yok. Ben niçin bu evlenmeye itiraz ettiğini anlatmak isterim.

Bayan Samiha birden parlak ve zeki gözlerini Tuğrula dikti ve âdeta haykırırdı:

— Perilere, cinlere inanmamağa hakkınız var Bay Tuğrul. Fakat bazı insandaki altıncı bir duygunun, veya dimağ yapısında bulunan bir fevkalâdeliğin varlığına inanmanız icabeder. Kuvvetli bir zekânın telkinleri insanlarda en büyük inançları meydana getirirler. Mitolojideki mucizelerin sebebi budur. Basit yapılı bir beyin alıcı bir radyo aletidir. Ancak kendisine verileni söyler. Bir de verici, yani tesir edici dimağlar vardır. Diğer basit dimağlar buna âdeta esirdir.

Tuğrul:

(Arkası 14 üncü sayfada)

« Cinlerin, Perilerin mevcudiyeti hakkında en küçük bir şüpheniz olsun, Yok mu?.. »

yük ve sıkıntı teşkil ettiğini de düşündükçe içindeki azap büyüdü.

Fakat, bu da çok sürmedi. Bir akşam evvelki saklambaç oyununu, alaycı kahkahalar, düştüğü gülünç durum, karanlıkta Refikle kucaklaşması, gururunu kıran ve kendisini bir kaba köylü aptallığına düşüren haller sinirlerini kamçılıydı.

Yalnız kaldığı sırada ve gece, vaktinin bir çoğunu düşünmek, köşkün teşkilâtını gözönünde tutarak plân yapmakla geçirdi.

Köşk hakikaten saklambaç oyununa ve ele geçmemeğe pek müsaitti. Hemen her odanın ikinci bir kapısı vardı. Odalardan birbirlerine, koridorlara, sofalara, balkonlara geçiliyordu. Birçok odanın eşyası tamamiyle birbirine benziyor ve aynı yerleri işgal ediyordu. Okadar garip-

ni yeis ve hüzn içinde buldu. Ressam biraz daha sakindi. İyi bir gece geçirdiğini ve başının ağrısının geçtiğini söylüyordu.

Hattâ bir aralık köşkteki atölyesine kapanarak çalıştı. Bu sırada Bayan Samiha misafirle meşgul olmuş ve konuşmuştu:

— Sizi yalnız bıraktığıma çok üzülüyorum Bay Tuğrul. Fakat biliyorsunuz ki yalnızım. Yalnızlığa alışık bir kadını, fakat kocam böyle azıcık hasta olursa büyük ıstıraplar duyuyorum. O zaman insan kendisine candan bir insan, bir yardımcı arıyor.

Gözleri hep dolu, sesi titrek, son derece masumdu:

— Bay Tuğrul, siz çok zeki ve derin görüşlü bir insansınız. Maddî bir insan. Fakat söyleyiniz bana. Samimî olarak söyleyiniz. Cinlerin, pe-

düşünceli görünmekten korkarak kocama itiraf etmediğim bazı noktalar var. Çocukluktan dolan kulağımla ben inanıyorum. Esas mesleği doktorluk olan babam da bir fen ve madde adamıydı. Bu inanışları benden almağa çalışırdı. Kocama anlatmıyacağınıza söz veriniz. Size bazı duygu ve görgülerimden bahsedeceğim.

Çok samimî ve üzgün görünen genç kadın rica yollu Tuğrula bakıyordu. O:

— Verdiği sözü tutan bir insan karşısındasınız sayın bayan, dedi. Size söz veriyorum.

— Teşekkür ederim Bay Tuğrul. Yalnız şimdi müsaade ediniz. Bir kere kocamı dolaşayım.

Bayan Samiha gitti. Fakat hemen dönmedi. Bir müddet sonra:

— Arzu ederseniz kütüphaneye

TAHLİLLERİ

Teofil mahcuptu. Hem pek mahcuptu. Nitekim, şimdi akıl doktorunun muayenehanesinin bekleme odasına girerken de birdenbire sıklınganlığı galip gelmiş, öyle bir hal almıştı, ki artık buna mahcupluk de değil, basbayağı budalalık denirdi. Muayenehane bekleme odasında alık alık etrafına bakınıp dururken, birden camlı bir kapı açıldı ve beyaz gömlekli doktor Teofil'i bir el işaretleriyle içeri çağır-
dı.

Akıl ve ruh doktoru Teofil'e yiyecekmiş gibi bakarak:

— Oturun bakalım delikanlı!. dedi. Nedir derdiniz bakalım?.

Teofil yutkundu:

— Efendim bendeniz...

Rönetgen gözlü doktor, Teofil'in ağzından bir türlü çıkmak bilmeyen cümlelerin sonunu getirdi:

— Siz bazı tereddüt komplekslerinden muztaripsiniz!. Görüyorum!. Hele şuradaki divanın üzerine bir uzanın bakayım!.

Teofil, kız çocuğu gibi kıpkırmızı kesilerek divana uzandı. Doktor hemen muayeneye seğırtti:

— Ha... Şimdi derin derin nefes alın bakayım delikanlı!. Hayır hayır, öyle hızlı hızlı solumağa lüzum yok... Sakin olun!. Hiçbir şey düşünmeyin!. Canım siz ne kadar sinirlisiniz böyle!. Sakin olsanız!.

Teofil, yattığı yerden:

— Efendim ben...

Ruh doktoru:

— Siz adamakıllı sinirlisiniz!. dedi. Sizde bir ruh kompleksi var... Bu kompleksi tahlil etmemiz, sebebini meydana çıkarmamız lâzım. Şimdi hiç kıpırdamadan yatın bakalım... Ben size teskin edici bir iğne yapıvereirim...

Teofil, iğneyi yerken:

— Ayyy!. diye bağırdı. Canım doktor bey ben...

— Siz şimdi hiçbir şey düşünmeyin bakayım... Nasıl, içinizde bir rahatlık var mı?

— Efendim babam...

— Belli belli!. Babanız sizi pek sert terbiye etmiş... Bu terbiye neticesinde bir tutukluk peydahlamışsınız... Hele durun, bir iğne daha yapayım da...

Teofil:

— Ayyy!. Amannn!.

Diye bağırdı ama ne fayda?. İkinci iğneyi de yemiş bulundu.

Doktor devam etti:

— Hah şöyle.. Gayet sakın olmanız lâzım!.

Teofil söylen-
di:

— Doktor bey, benim maksadım...

— Hele du-
run, bir iğne da-

ha yapayım da...

Teofil:

— Ayyy!. Amanın!.

Diye bağırdı ama ne fayda?. İkinci iğneyi de yemiş bulundu.

— Sizin maksadınız, başka bir meslek sahibi olmaktı ama sizi zorla istemediğiniz bir mesleğe soktu-
lar...

— Hayır efendim ben...

— Siz hiçbir şey söylemeyin... Ben ne dersem onu tekrarlayın bakayım... Ben hissediyorum ki...

— Efendim benim maksadım...

Doktor terslendi:

— Hâlâ sinirlinizi üstünüzden atmadınız oğlum.. Sizi sükûnete kavuşturmak için başka bir metot kullanmam gerekiyor. Kalkın ba-

kayım!.

Teofil, ortaçağda Enkizisyon eli-
ne teslim edilmiş de kendisine ya-
pılacak işkencelere mütevekkilâne
tahammülden başka çaresi kalma-
mış bir biçare edasiyle divanda doğ-
rulup oturdu ve söylendi:

— Bayım, siz bana hiç lâkırdı
fırsatını vermiyecek misiniz? Bıra-
kın da söylüyeyim... Beni buraya...

Doktor:

— İlâç tesirini göstermedi!, diye

söylendi. Boş lâkırdıyı bırakın oğ-
lum... Bırakın da dediklerimi tek-
rarlayın... Hissediyorum ki...

Teofil tahammülünün son had-
dinde patladı:

— Söylemiyeceğim iste!. Söyle-
miyeceğim!. Benim buraya geli-
şten maksadım...

Fakat doktor en aksi edasiyle
sözünü kesti:

— Canım bırakın maksadınızı...
Şimdi ben ne dersem onu deyin ba-
kalım!. Hissediyorum ki...

Teofil başını sallıyarak tekrar-
ladı:

— Hissediyorum ki...

— İçimdeki bütün tereddütler
yok oluyor... Komplekslerim artık
kayboldu...

— İçimdekiler yok oluyor. Kom-
plekslerim artık kayboldu.

Doktor terslendi:

— Olmadı... Hele bir iğne daha

yapalım da...

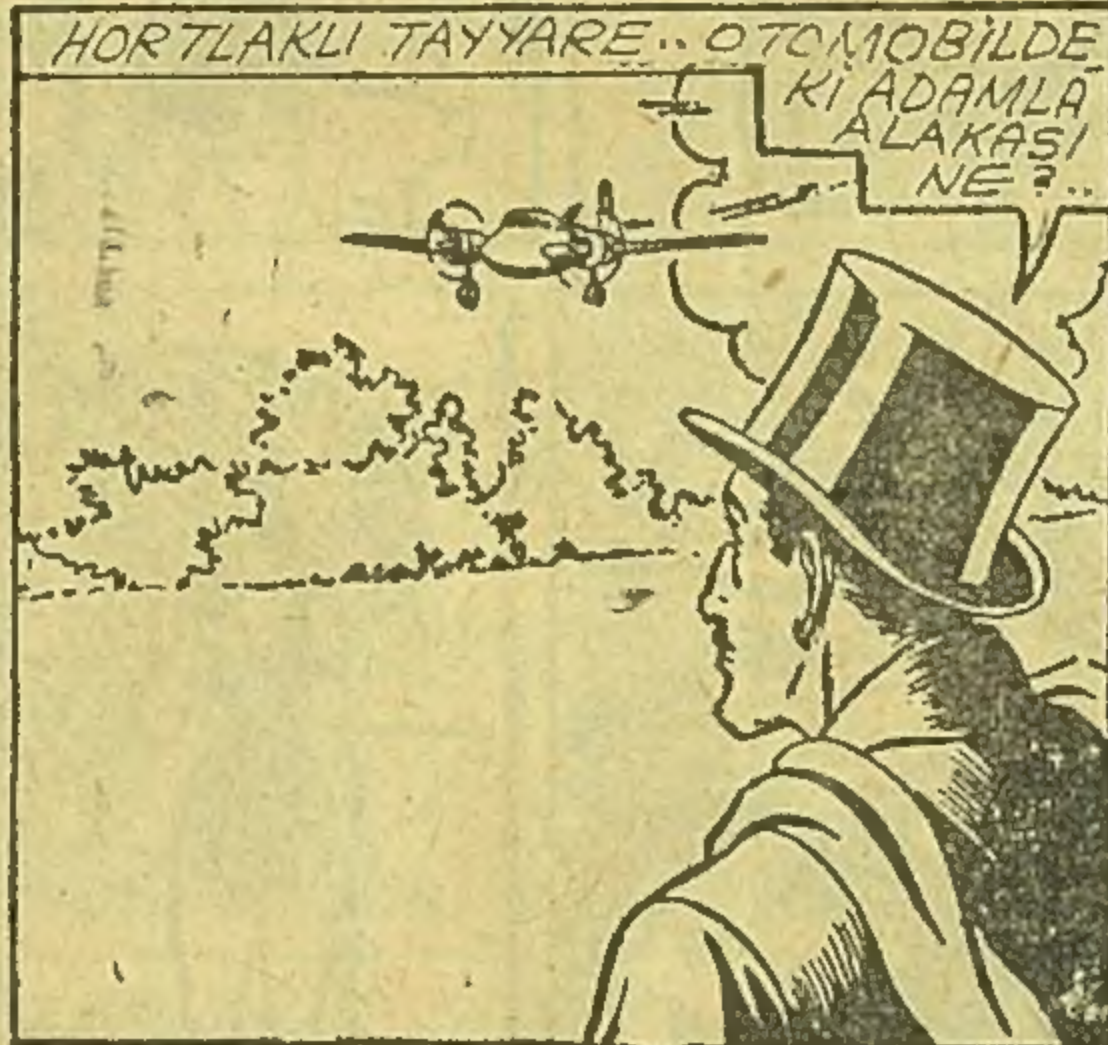
Fakat Teofil ayağa fırlamıştı bi-
le:

— Kalmadı bir şey!. dedi. Ne
mahcupluk, ne tutukluk kalmadı...

Doktor afallamıştı. Teofil devam
etti:

— Yarım sa-
attir lâkırdı et-
tirmediniz bana..
Beni buraya ba-
bam gönderdi.
Babam, yani si-
zin taksitle es-
vap diktirdiğiniz
terzi Salih... İki
aydır taksiti ver-
miyormuşsunuz..
Mahkemeye müracaat edip haciz
koyduracak! Anlaşıldı mı doktor
bey!.

Ve kapıyı vurmalarıyla sokağa fır-
lması bir oldu.

TILSIMLI KARA ALI BİLEZİK

İYİ SAATTE OLSUNLAR

(12 inci sayfadan devam)

— Sözlerinizi pek iyi anlıyorum ve size hak veriyorum, dedi.

— Ben haikkatleri söylüyorum Bay Tuğrul. Babam bu evlenmenin bir bedbahtlıkla sona ereceğini söylemişti. Çünkü benim dimağımın yapısında bir başkalık vardı. Zavalı babam ellerimi tutuyor, bazen yüzüme haykırıyordu:

«— Ne oluyorsun Samiha, bir ıstırabın mı var?»

Ben korkuyorum, şaşırıyordum:

«— Yok, yok amma niye yüzüme öyle korkarak bakıyorsun? Niye kıpkırmızı oldun?»

— «Hiç, hiç kızım, bir şeyim yok.»

Fakat adamcağız büyük telaşlar gösteriyordu. Bir gün, bu evlenme olmadan önce yine beni bir asabiye ciye götürdü. Uzun bir muayeneden sonra bu doktor benim fransızca'yı çok iyi bildiğimi düşünmeden şunları söyledi: «— Hakkınız var. Fakat bu çocuk, zannettiğiniz gibi kendi cesedinden tecerrüt eden bir ruha sahip değil. Onun fevkalâdeliği, yaptığı telkindir. Eğer onun şekil değiştirdiğini zannettiğiniz sırada bir filmi çekebilseydiniz hiçbir başkalık göremeyceksiniz. Fakat bizim dimağlarımıza tesir den mevceler neşretmesiyle bu duyguyu veriyor. Bu mevce neşretmesi de iradesi altında değil. Günlük hayatımızla ilgisi olmadığı halde rüyalarımızda büsbütün başka şeyler görüştümüz gibi bir hal.»

Genç kadın sesini yavaşlattı. Kocasının duymasından korkar gibi fısıldadı:

— Babam bir başka ve basit düşünceli insanla evlenmemi istiyordu. Fakat Kenan beni istiyordu. Ben seviyordum onu. Dimağımın, iradem haricinde neşrettiği mevcelelerin bir saadet ve huzur engeli olacağını düşünemedim. Fakat bugün o da behbaht, ben de. Sebebini de biliyorsunuz.

Tuğrul düşüncelere dalmış gibi mırıldandı:

— Evet, çok garip. Fakat her zaman mümkün. Peki onun bazı görüşlerine, inanışlarına siz ne diyorsunuz?

Genç kadın:

— Bunları anlayacak ve sebeplerini bulacak kadar zekisiniz, dedi. Bakınız ben bir düşünce içinde bulunurum. Belki farkında olmadan, havadaki sıkıntı yüzünden, daha serin olan salona çıkmağı, orada bir kanapede oturmağı isterim. Bu anda kocamın birden yatağından kalktığını kapıyı açarak salonun elektriğini yaktığını görürüm. Benim bir tasavvur, bir arzu halindeki düşüncem onun dimağına bir hakikat gibi tesir etmiştir. Beni salonda gördüğünü zanneder. Çıldırarak derceye gelir. Ve bu hâdiseler böyle tekerlür edip gittikçe yuvamızda saadetimize ortak bir mahlûkun mevcudiyetine inanır.

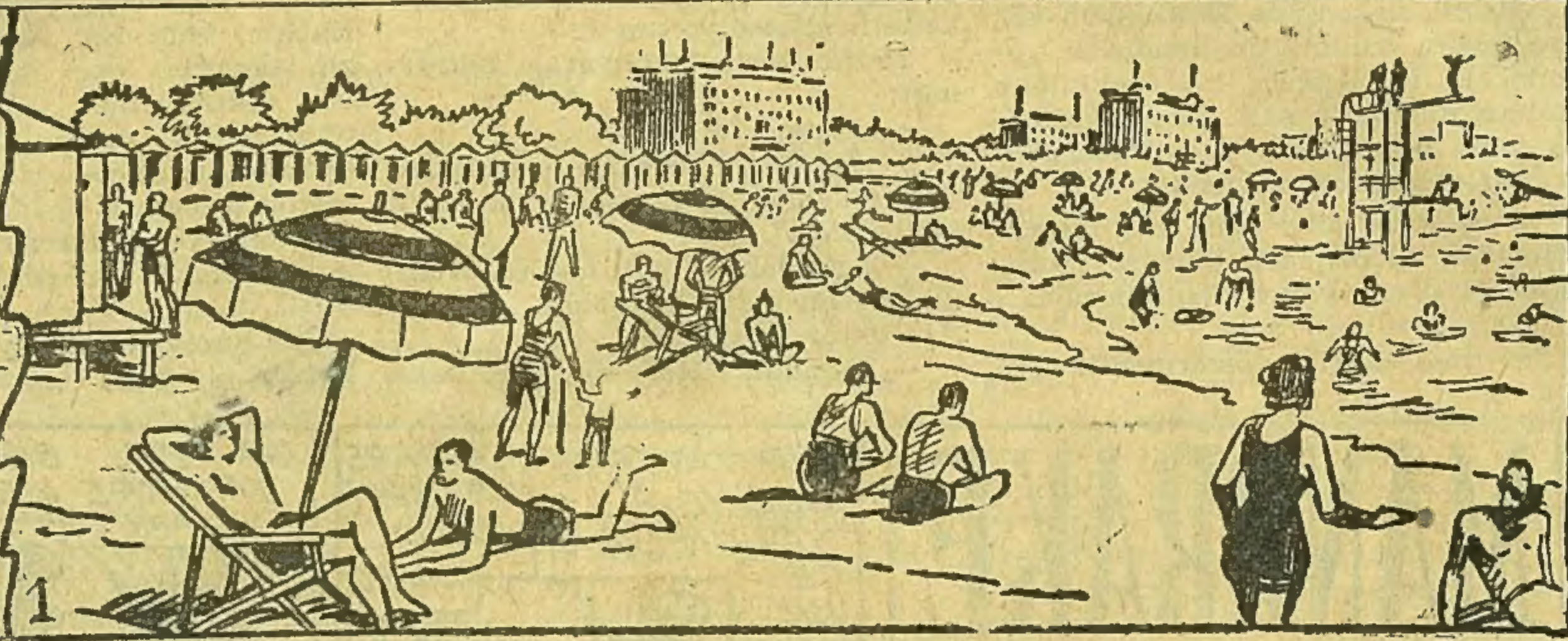
— Demek bütün sebep bu öyle mi sayın bayan?

— Yalnız bu olamaz Bay Tuğrul. Bu köşk insanın asabını zayıflatan ve dimağına bazen korkunç bir ağırlık, kâbus veren bir toprak üzerinde yapılmıştır. Kaç defa kocamı böyle tehlikeli ve insanın üzerine bir toprak gibi kapanan uykulardan uyandırmışım. Bu bende hiç görülmedi. Belki burada, bu hava içinde büyüdüğüm için. Fakat ailemizden bir, iki kişi de böyle hastalık halinde uyumuştur. Belki bu mezarlık toprağı bazı gazlar neşrediyor ve vakit vakit yüzleşen gazlar insana zehir tesiri yapıyor.

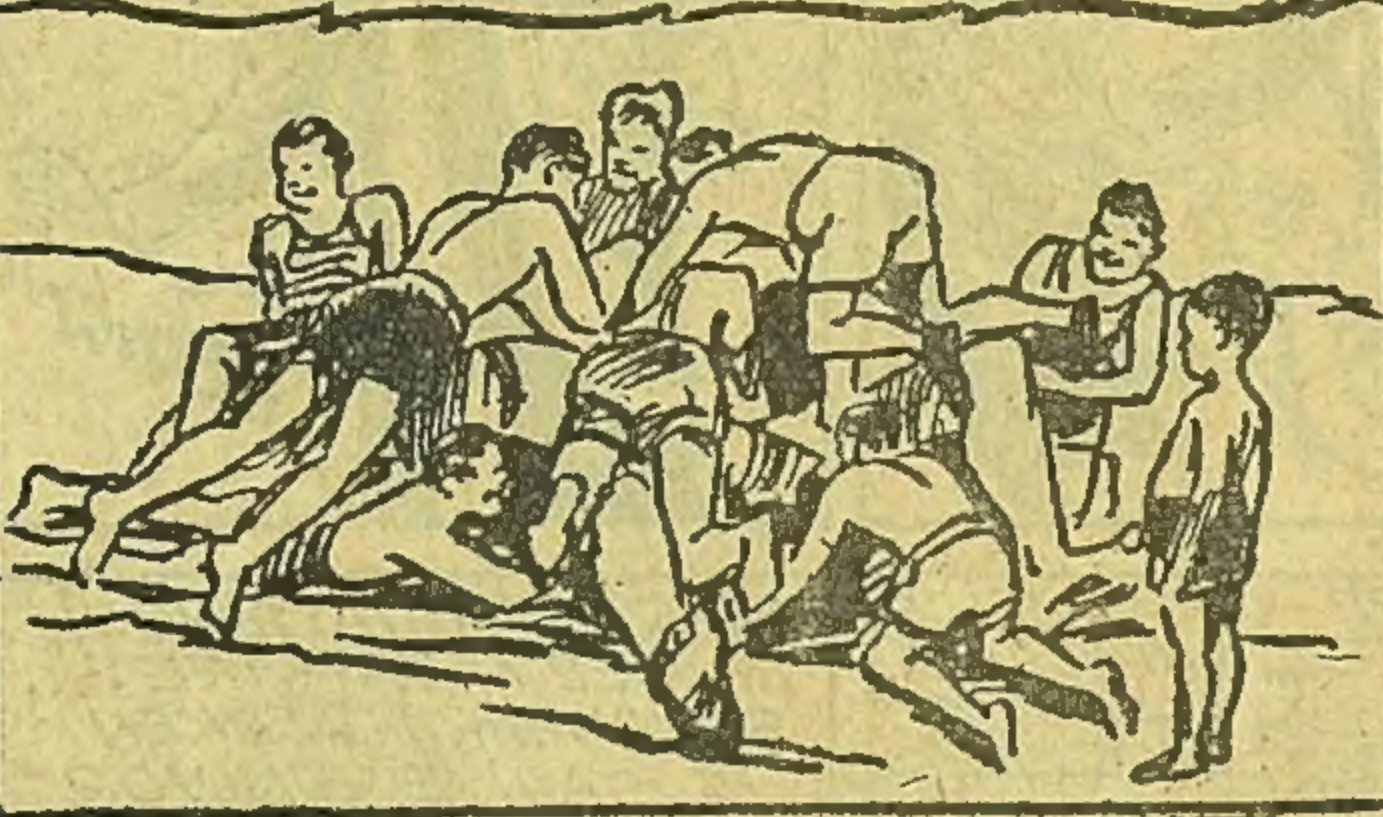
— Bütün bu söyledikleriniz maddeye ve makulâta müstenittir sayın bayan. Yalnız bunları kocanıza söylememinizin sebebini anlamıyorum.

(Arkası var)

KARA ALİ BU SENE TATİLİNİ AMERİKANIN FLO-RIDA SAHİLİNDE GEÇİRMİŞ İSTEDİ.

FAKAT ONU TANIYAN DOST, AHBAP ÇOCUKLARI ZAVALLIYI RAHAT BIRAKMADILAR.

ŞİMDİ DE KÜÇÜK HAYDUTLAR LA UĞRAŞMAK ZORUNDAYIM. BİR RAKIN BENİ.

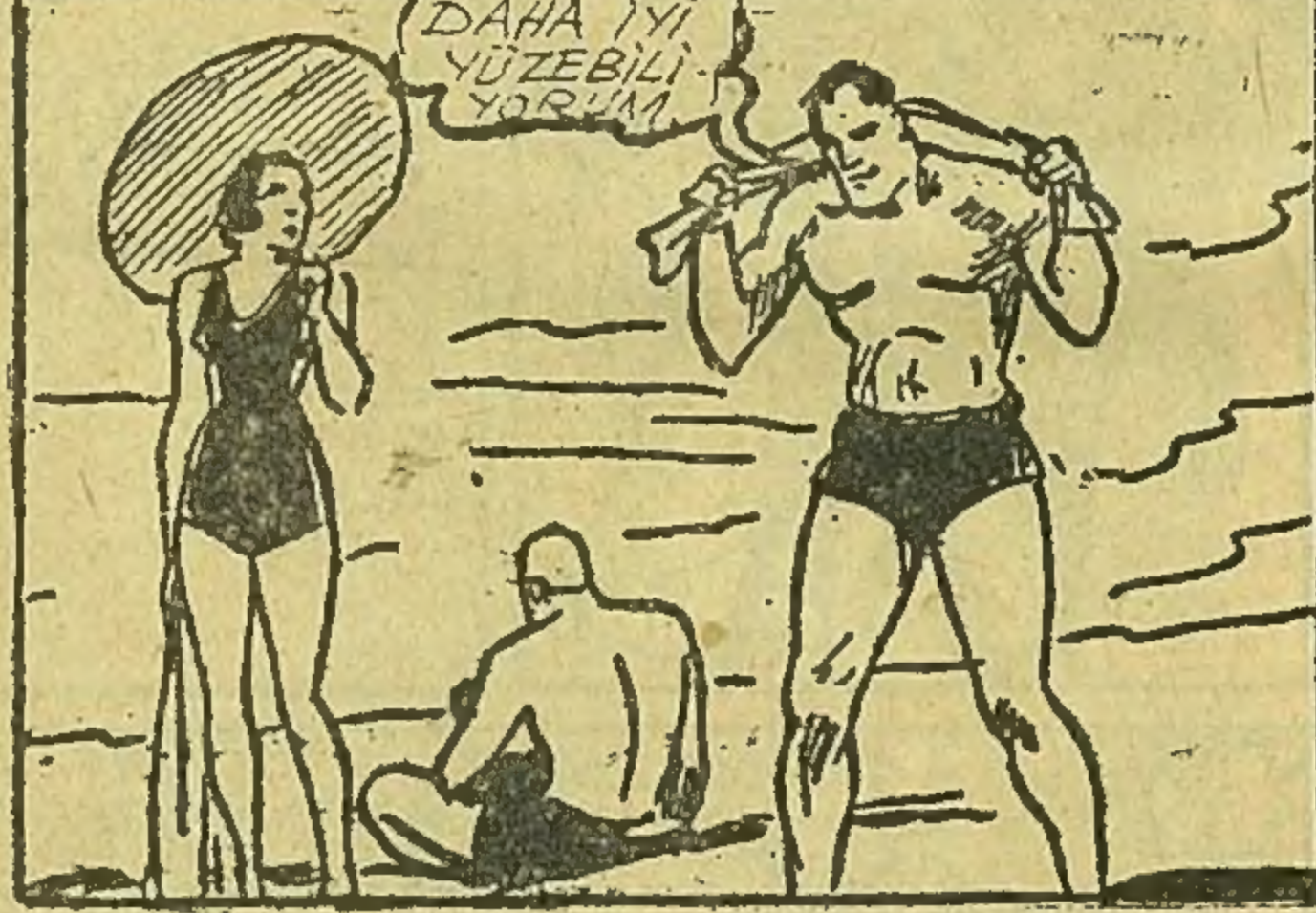

DAHA! DAHA!

HAY YUMURÇAKLAR HAY.. NEREDEYSE DENİZ YÜZÜ GÖSTERMİYECERLER.

DAHA İYİ YÜZEBİLİYORUM.

İYİ YÜZEMEZ ÇOK ŞİŞMAN!

BİR TEKLİF EDELİM.

HAY HAY.

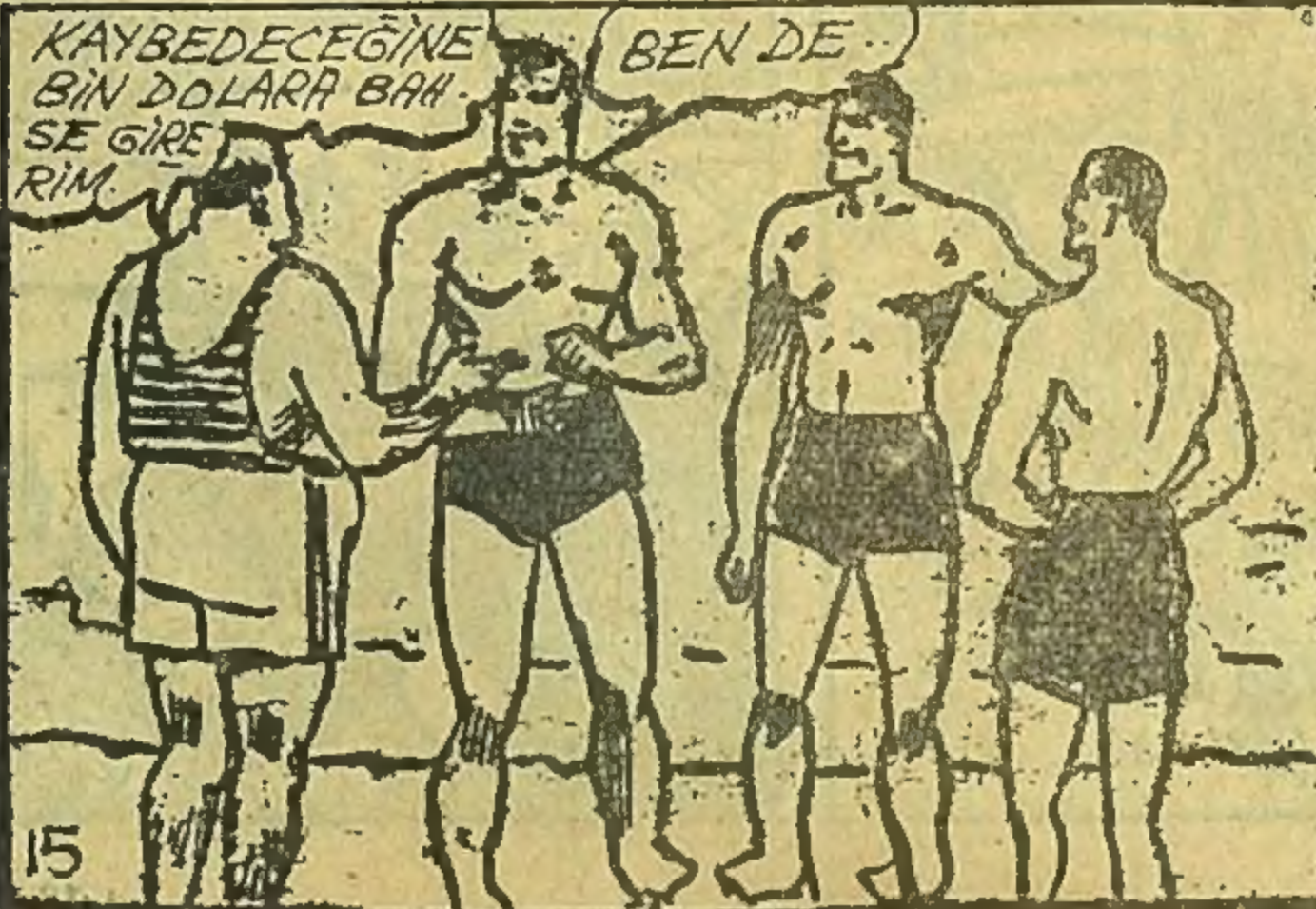
ALİ BİZİMLE KIRK DÖRT MİZİ DUBAYA KADAR YARIŞ YAPAR MI İŞİNE?

KULAĞLIK YER..

KAYBEDECEĞİNE BİN DOLARA BAHSE GİRE RİM.

BEN DE..

BAHSE GİRMEYİ PEK SEVEN ŞİŞMAN ADAM KENDİNDEN EMİN OLARAK SÖYLEN Dİ.

KİMLİNLE BOŞ ÖLGÜŞTÜĞÜNÜ BİLİYOR MUSUN? BİRİ DÜNYA ŞAMPİYONU..

NE YAPALIM.. BAHİSE GİRDİK BİR KERE..

ARKASI VAR.

GİZLİ VAZİFE !..

ALMANLAR
YOL
KAPALI..

DÖNELİM..
HERKESİN GİT-
TİĞİ YOLDAN
GİDELİM..

DUR. BU YOL KAPALI O-
LURSA ÖTEKİ HAYDİ HAY.
Dİ KAPALI OLUR ZAVALLI
HIYANETE UĞRADIK

ROLANIN
HAKKI VAR
MİS

NE YAPALIM..
İKİ ATEŞ ARA
SINDAYIZ.. DÖ-
ĞÜŞEMEYİZ

DÖVÜŞELİM
ALEN.. BEN
DE SAVA-
ŞIRIM..

BOŞUNA KAN DÖKMİYELİM.
DAĞA ÇIKALIM. VE KEÇİ
YOLUNDAN BİLE SINIR YA-
GİTMİYELİM. KINDIR..

BİZİM, DAĞA BU ŞEKİLDE
VE BU YOLLARDAN TIRMA-
NACAĞIMIZI UNMAZLAR.
BİR ÇIKABİLİRSEK YAŞA-
DIK ÇOCUKLAR..

ÇANTA VE SİLAHLARINI
TAŞIMAK ZORUNDA KA-
LAN VATANSEVERLER
ÇOK ZORLUK ÇEKİYORLAR
ANDRE VE ALEN MİŞE-
LINE YARDIM EDİYOR..

GAYRET ET MİŞELİN..
BİRKÂÇ METRE KALDI.
BURAYI DA TIRMANA.
BİLİRSEK KURTULDUK.

DİKKAT... KAR
YENİ YAĞMIŞ..
ÇUKURLARI
ÖRTMÜŞ...
YAPIŞ
BANA
MİŞE-
LİN...

BU SIRADA ANDRENİN
AYAĞI KAYDI. DELIKANLI
BİR ÇİĞLİK ATARAK BOŞ
LUKTA KAYBOLDU.

ANDRE !.. ANDRE !..
AMAN ALLAHIM!. NE DE
KARANLIK.. HİÇBİR ŞEY
GÖRÜLMÜYOR.. YARALI MISN

UÇURUMUN DİBİNE DÜŞTÜ.
DÜŞERKEN ELİ ELİNE DEĞ
Dİ ZAVALLININ ZAVALLI
AH!.. ANDRECİK..

İNELİM.. ONU
BIRAKMIYA-
LIM. BELKİ
YALNIZ YA-
RALANMIŞTR
İNMEK Mİ ?
NE DİYORSUN
MİŞELİN ?
SONRA HEPİMİZ
YAKALANIRIZ.

HERKES ANDREYİ KURTAR.
MAK İSTİYORDU.

ONU
BIRAK-
MIYA-
LIM
CANIMIZ BA-
HASINA BİLE
OLSA DENE-
YELİM
PEKİ!
BİR GAY-
RET E-
DELİM

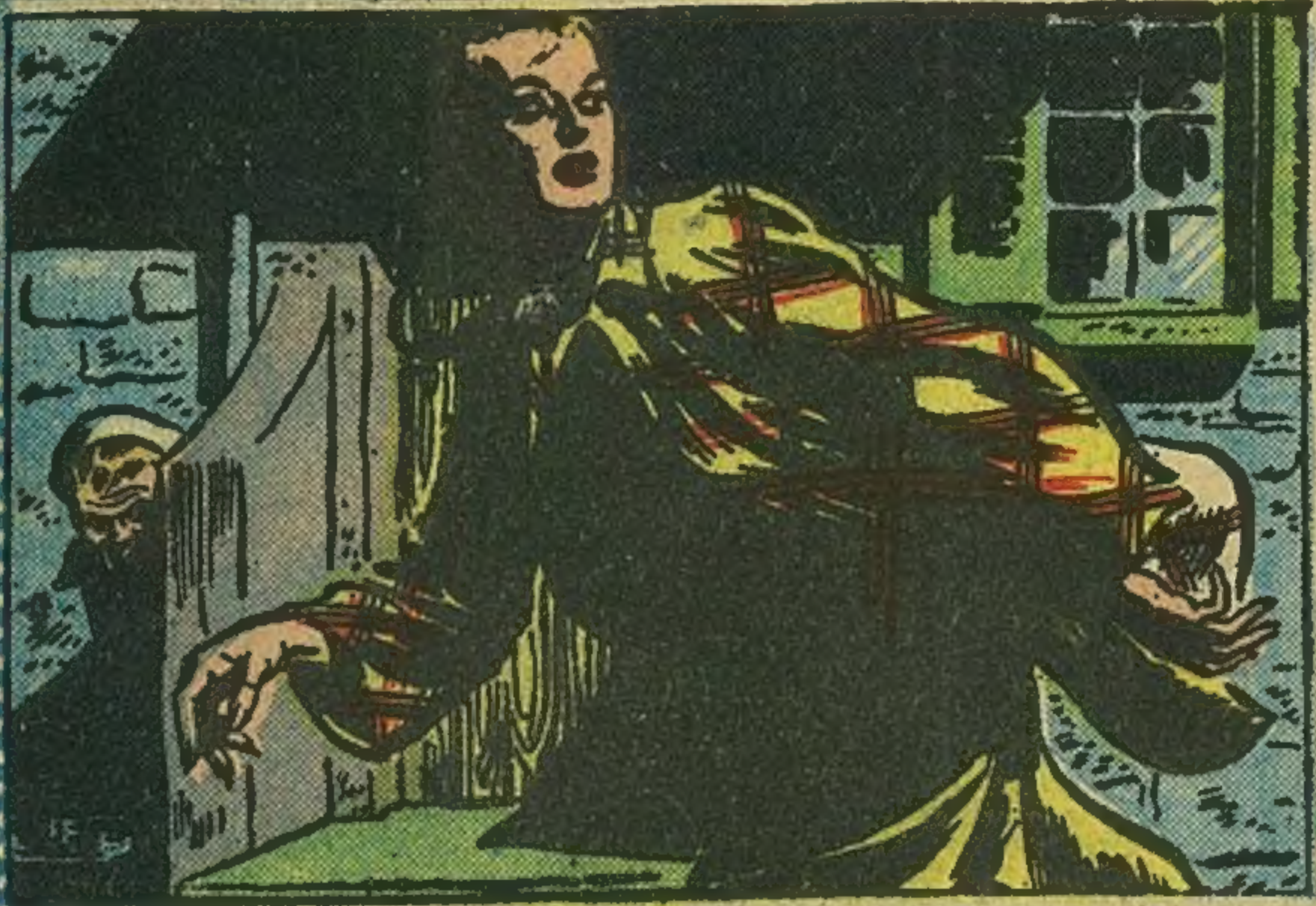
DÜŞTÜĞÜ YERİ HİÇ OL-
MAZSA GÖR.
MEMİZ
LÂZİM..
BİR ÇIRA
YAKALIM..

BİR ÇIRA YAKTILAR.
BUNUNLA KARANLIĞI
YIRTMAĞA ÇALIŞ-
TILAR..

AŞAĞIDAN MAKİNELİ
TÜFER SESİ... KUR-
ŞUNLAR SAĞIMIZDAN
SOLUMUZ... :..

NAT PINKERTON

SVED' MİŞ... BİZİM
POLİSİ YAKALADI!
HİNCİNİ ALACAK....
ORTADAN KAY-
BOLMANIN TAM
SIRASI...

DURUN!...

AMA SİZE
SALDIRDI
BAYIM?

EE AHBAP.. NEYE
ŞİKAYET ETMEDİN.
BİR SÖZ SÖYLE-
SEN KODESE
GİRERDİM.

BEN GURBET-
TE BİR VATAN
DAŞIMA BU İŞİ
YAPAR MIYIM? BİR
ŞEY İÇELİM
Mİ?

SENİ ANLAMİYORUM...
O HEMŞİREYE MUSAL-
LAT OLDUM DİYE BENİ
BURADAN ATTIRDIN..
SONRA DA TENHA YOL
DA PEŞİNE DÜŞ-
TUN...

BİR YAT-
TAN BAH-
SETTİM
ÖDÜ KOP-
TU.

EYET LORELAY...
SEN DE ORADA ÇA-
LIŞIYORDUN DE-
ĞİL Mİ?

NEYE BİR İŞ... BEN EDİNDİ
SOR GİM BİLGİNİN BEDE-
DUN LİNİ ÖDERİM. İŞİNE GE-
LİR Mİ?

ÖNCE LORELAY VE SA-
HIPLERİ HAKKINDA BİL-
Gİ İSTİYORDUM.. BÜTÜN
BİLDİKLERİ
Nİ ANLAT.

BENİM SAKLIYA-
CAK HİÇBİR
ŞEYİM YOK

ARKASI
VAR.